

DECIZII RELEVANTE

Trimestrul IV 2007

Plângere în contra încheierii de carte funciară. Competență după materie

Art.52 alin.2 și 3 din Legea nr.7/1996, așa cum au fost modificate de pct.55 al art.I din Titlul XII din Legea nr.247/19.07.2005 statuează că, încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare, la biroul teritorial. Plângerea împotriva încheierii se depune la biroul teritorial și se va înscrie din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătorei în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și de copia cărții funciare. Hotărârea pronunțată de judecătoreie poate fi atacată cu apel.

Petentul a înregistrat sub nr.7606/07.02.2007 la biroul teritorial O.C.P.I. Cluj plângere împotriva încheierii nr.7040/15.04.2004 care i-a fost comunicată sub nr.3753/01.02.2007.

Textul legal mai sus arătat cuprinde norme juridice de procedură, respectiv norme juridice de competență care sunt de imediată aplicare potrivit principiului aplicării imediate a legii noi – tempus regit actum – în lipsa unei norme juridice tranzitorii.

Prin urmare, competența materială de soluționare a plângerii împotriva încheierii de carte funciară se determină prin raportare la dispozițiile art.52 alin.2 din Legea nr.7/1996, iar în speță, aceasta este judecătoria în a cărei rază teritorială se află imobilul, respectiv Judecătoria Cluj Napoca.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 31/D/2007

Acțiune în pretenții. Coparticipare procesuală pasivă. Determinarea competenței după materie

Apreciind asupra prezentului conflict negativ de competență, curtea constată că aparține Judecătorei Dej competența soluționării acțiunii civile în pretenții exercitată de reclamantii S.S.L. și P.D.L.

Constatările Tribunalului Cluj referitoare la existența în cauză a unei coparticipări procesuale pasive facultative sunt corecte.

În aceste circumstanțe, instanța competentă după materie trebuia determinată prin raportare la valoarea pretențiilor formulate de reclamantii în raport cu fiecare pârât și nu prin însumarea acestora.

Din această perspectivă, se observă că valoarea pretențiilor reclamantilor nu depășește 1 miliard de lei, astfel că aparține judecătorei competența soluționării litigiului în primă instanță, prin aplicarea dispozițiilor art. 1 pct. 1 C.pr.civ.

Trebuie subliniată și incidența dispozițiilor art. 18¹ C.pr.civ., conform cărora instanța investită potrivit dispozițiilor referitoare la competență după valoarea obiectului cererii, rămâne competentă să judece chiar dacă, ulterior investirii, intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii aceluiași obiect.

Or, în cauză, valoarea de 616.927,32 lei, evocată de prima instanță ca valoare de referință pentru determinarea competenței după materie, este rezultatul însumării pretențiilor formulate în raport cu fiecare pârât și al precizării acestora, printr-un înscris înregistrat ulterior investiției primei instanțe.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 38/DC/2007

Cerere incidentală. Competență de soluționare

Prin cererea înregistrată la 25 octombrie 2006 la Judecătoria Cluj-Napoca, reclamantul Municipiul Cluj-Napoca l-a chemat în judecată pe pârâtul M.T., solicitând instanței să oblige pârâtul la desființarea construcției executată fără autorizație de construire, situată în mun. Cluj-Napoca, str. N. nr. 16.

Pârâtul M.T., la rândul său, a formulat cerere reconvențională, solicitând obligarea Primarului mun. Cluj-Napoca să emită autorizația de construire pentru imobil, să efectueze recepția lucrărilor, solicitând instanței în contradictoriu cu Municipiul Cluj-Napoca să dispună înscrierea construcției în cartea funciară.

Prin încheierea civilă pronunțată în ședința din 6 februarie 2006 a Judecătoriei Cluj-Napoca, a fost disjunsă cererea reconvențională, iar, ulterior, prin sentința civilă nr. 917 din 6 februarie 2006, de aceeași instanță, a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Cluj - Secția litigii de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ.

Tribunalul Cluj, prin încheierea civilă pronunțată în ședința publică din data de 29 iunie 2007, a disjuns capătul de cerere privind înscrierea construcției în cartea funciară formulat în contradictoriu cu Municipiul Cluj-Napoca, iar, ulterior, prin încheierea civilă nr. 1621 din 29 iunie 2007 pronunțată în dosarul nou format, a declinat competența de soluționare a acestui petit Judecătoriei Cluj-Napoca, în temeiul art. 1 C.pr.civ..

Prin sentința civilă nr. 7416 din 1 octombrie 2007, Judecătoria Cluj-Napoca, la rândul ei, a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Cluj, pe motiv că cererea de înscriere a construcției în cartea funciară este una accesorie celorlalte din cererea reconvențională disjunsă, astfel că, potrivit art. 17 C.pr.civ., competența de soluționare a cauzei revine Tribunalului Cluj.

În plus, tribunalul a fost la rândul său investit printr-o hotărâre de declinare a competenței, astfel că, în realitate, a declanșat un conflict negativ de competență din momentul declinării competenței în favoarea judecătoriei, conform art. 20 pct. 2 C.pr.civ.

Soluționând conflictul negativ de competență, în temeiul art. 22 C.pr.civ., curtea apreciază că Judecătoria este competentă să soluționeze petitul privind înscrierea construcției, în temeiul competenței materiale rezultând din dispozițiile art. 1 pct. 1 C.pr.civ., întrucât cererea de înscriere a unei construcții în cartea funciară nu este dată de lege în competența vreunei alte instanțe.

Petitul fiind disjuns de celelalte din cuprinsul cererii reconvenționale, nu mai este unul accesoriu pentru a fi aplicate dispozițiile art. 17 C.pr.civ.

De altfel, în realitate, doar acest petit era formulat în contradictoriu cu reclamantul din acțiunea principală, respectiv cu Municipiul Cluj-Napoca, constituind cerere reconvențională în sensul art. 119 alin. 1 C.pr.civ. Cererea

reconvențională fiind o cerere incidentală, conform art. 17 C.pr.civ., este în căderea instanței competente să judece acțiunea principală, adică a Judecătorei Cluj-Napoca.

În realitate, cererea formulată față de Primarul mun. Cluj-Napoca, pentru obligarea la emiterea autorizației de construire și efectuarea recepției la terminarea lucrărilor este formulată față de o altă persoană decât reclamantul (care este mun. Cluj-Napoca), neputând fi calificată, deci, ca o cerere reconvențională, raportat la dispozițiile art. 119 alin. 1 C.pr.civ., neîncadrându-se nici în modalitățile de introducere forțată în proces a unor terțe persoane prev. de art. 57-65 C.pr.civ. Ne fiind cerere incidentală în sensul art. 17 C.pr.civ., în mod corect a disjuns judecătoria aceste petite declinându-și competența în favoarea instanței de contencios administrativ.

După soluționarea acțiunii în contencios administrativ și repunerea pe rol a acțiunii principale (suspendată în temeiul art. 244 pct. 1 C.pr.civ., prin încheierea ședinței publice din 6 februarie 2007, pronunțată în dosarul inițial cu nr. vechi 22389/2006 al Judecătorei Cluj-Napoca), nimic nu împiedică părțile să solicite conexarea cauzelor în temeiul art. 164 alin. 1 C.pr.civ.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 36/DC/2007

Necomunicarea copiilor de pe cererea de chemare în judecată și înscrisurile depuse. Sancțiuni

Potrivit dispozițiilor art. 114¹ alin. 2 C.pr.civ., fixând termenul de judecată, președintele va dispune să se comunice pârâtului, o dată cu citația, copii de pe cererea de chemare în judecată și de pe înscrisurile depuse, punându-i-se în vedere obligația de a depune la dosar întâmpinare, cel mai târziu cu 5 zile înainte de termenul stabilit pentru judecată.

Nesocotirea acestor dispoziții se vor declara nule numai dacă prin necomunicarea unei copii de pe cererea de chemare în judecată și de pe înscrisuri a cauzat pârâtului o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea actului de procedură îndeplinit cu neobservarea formelor legale. În acest sens sunt dispozițiile art. 105 alin. 2 C.pr.civ.

În conformitate cu dispozițiile art. 108 alin. 3 C.pr.civ., neregularitatea actelor de procedură se acoperă dacă partea nu a invocat-o la prima zi de înfățișare ce a urmat după această neregularitate și înainte de a pune concluzii în fond.

Municipiului Zalău a fost chemat în judecată de reclamantul C.V., este adevărat, în calitate de reprezentant al Statului Român, printr-o extindere ulterioară a cererii introductive, cu privire la părți, fiind citat în această calitate, pentru termenul din 2 aprilie 2007.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită cu Municipiul Zalău, conform dovezii de îndeplinire a citării, încheiată la data de 12 martie 2007.

Corespunde realității faptul că nu s-a comunicat pârâtului, o dată cu citația și copie de pe cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, însă, nu mai puțin adevărat este faptul că pârâtul legal citat nu a invocat această neregularitate la termenul de judecată din 2 aprilie 2007.

În aceste circumstanțe, neregularitatea s-a acoperit, prin incidența dispozițiilor art. 108 alin. 3 C.pr.civ., evocate mai sus, astfel că invocarea ei în fața instanței de recurs nu poate determina admiterea recursului pentru acest motiv.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 2043/R/2007

Reclamanți aflați în culpă procesuală în raport cu intervenții. Obligare la plata cheltuielilor de judecată

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanții au solicitat instituirea a două drumuri de servitute de trecere în favoarea parcelei proprietatea lor, respectiv a unei servituți pietonale din str. O. și a unei servituți auto din str. B., fără a indica parcelele ce urma să constituie fonduri aservite, acestea fiind identificate abia ulterior, prin raportul de expertiză judiciară întocmit în cauză, din care rezultă că instituirea servituții pietonale a fost solicitată asupra parcelei cu nr.top 4952/2/2, aflată în folosința intervenienților.

În urma depunerii raportului de expertiză, intervenienții P.D. și P.T. au formulat cerere de intervenție în interes propriu, la data de 12.04.2006.

Această cerere de intervenție a fost încuviințată în principiu de prima instanță prin încheierea pronunțată în ședința publică din 7.06.2006, fiind calificată de instanță ca o cerere de intervenție în interesul pârâtului.

La termenul de judecată din 8.11.2006, reclamantul personal a declarat că renunță la judecarea petitului referitor la instituirea servituții de trecere cu piciorul asupra parcelei aflată în folosința intervenienților, instanța luând act de această renunțare prin încheiere.

În aceste condiții, raportat la disp.art.246 alin.3 Cod proc.civ., reclamanții, fiind în culpă procesuală, puteau fi obligați la cheltuieli de judecată față de pârât, iar, în condițiile în care s-a formulat o cerere de intervenție care a devenit fără obiect ca urmare a aceleiași împrejurări, așa cum corect a reținut instanța de apel, trebuia să fie acordate cheltuieli de judecată intervenienților, aceștia având un interes actual la data când au depus la dosar cererea de intervenție (12.04.2006), renunțarea la judecată făcându-se ulterior (18.11.2006).

Așadar, acest motiv de recurs este nefondat, nefiind întrunite condițiile prev.de art.304 pct.9 Cod proc.civ.

Dovedindu-se în culpă procesuală față de intervenienți și în această etapă a procesului, în temeiul art.274 alin.1 Cod proc.civ., reclamanții recurenți vor fi obligați la plata cheltuielilor de judecată în favoarea acestora, în sumă de 1190 lei, reprezentând onorariu avocațial, conform chitanței de la dosar.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 2147/R/2007

Citarea reclamantei la o altă adresă decât cea indicată. Dovada. Inexistența unei vătămări

Prin încheierea civilă nr.806 din 6.07.2007 a Tribunalului Maramureș, în baza art. 246 Cod procedură civilă s-a luat act de renunțarea la judecata în ce privește cererea formulată de către reclamanta S.C.B. în contradictoriu cu pârâta SC G. SRL.

Reclamanta S.C.B. a fost obligată să plătească pârâtei SC G. SRL, cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 1.000 lei.

Împotriva acestei încheieri reclamanta S.C.B. a declarat recurs în termen legal solicitând anularea hotărârii și obligarea intimății la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului reclamanta a arătat că încheierea atacată este nelegală și se impune anularea acesteia în raport de prevederile art.105 alin.2 C.pr.civ., deoarece prin cererea introductivă de instanță reclamanta a arătat că are domiciliul în Baia Mare, B-dul R., însă a fost citată în mod greșit atât pentru termenul din 22.06.2007 cât și pentru termenul din 06.07.2007, la adresa din Baia Mare B-dul B.

În data de 05.07.2007, a fost informată , prin avocatul G.S. care i-a redactat cererea de chemare în judecată, de termenul din 06.07.2007, informație pe care avocatul a aflat-o de la apărătorul pârâtei, avocat R.S.. În aceste condiții reclamanta a redactat cererea de chemare în judecată pe care a depus-o la data de 06.07.2007.

În drept, reclamanta își întemeiază recursul pe dispozițiile art.299 și art.304 pct.5 C.pr.civ.

Analizând încheierea atacată prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea reține următoarele :

Astfel, reclamanta S.C.B. a indicat în cuprinsul cererii de chemare în judecată domiciliul său, respectiv B-dul R., Baia Mare.

Este adevărat că atât pentru primul termen de judecată din 22.06.2007 cât și pentru termenul din 06.07.2007, reclamanta a fost citată a adresa din Baia Mare, B-dul B.

La data de 06.07.2007, reclamanta a depus prin registratura Tribunalului Maramureș o cerere de renunțare la judecată în cuprinsul căreia a arătat că nu a avut cunoștință de termenul de judecată din 22.06.2007 întrucât nu a primit citația iar de termenul din 06.07.2007 a lua la cunoștință prin avocatul său, Stefan Gheorghe căruia i s-a adus la cunoștință termenul, în data de 05.07.2007, de avocatul părții adverse, R.S., în holul instanței de judecată. În aceste condiții, intenția de renunțare la judecată motivată de faptul că nu își poate permite la această dată angajarea unui avocat care să o reprezinte, s-a înregistrat la instanță la 06.07.2007, când a luat la cunoștință efectiv de existența cauzei pe rolul Tribunalului Maramureș.

Conform art.105 alin.2 C.pr.civ., actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcționar necompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor.

Deși reclamanta a fost citată la o altă adresă de domiciliu decât aceea menționată în cererea de chemare în judecată, prin înscrisul depus la 06.07.2007, ea a recunoscut că a luat la cunoștință efectiv de acest termen de judecată, astfel încât, Curtea în temeiul art.312 alin.1 coroborat cu art.304 pct.5 C.pr.civ., va admite în parte recursul, va casa încheierea criticată și rejudecând, va lua act de renunțarea la judecată a acțiunii civile formulată de reclamanta S.C.B. împotriva pârâtei SC”G.”SRL.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 2123/R/2007

Contestație în anulare. Nemotivare. Sancțiune

Prin decizia civilă nr. 1724/R/14.09.2007, Curtea de Apel Cluj a respins ca nefondat recursul declarat de pârâțul T.D. împotriva deciziei civile nr. 41/A din 1 martie 2007 a Tribunalului Maramureș.

Totodată, instanța de recurs a obligat recurentul să plătească intimatei S.I. suma de 44 lei, cheltuieli de judecată în recurs.

Împotriva acestei decizii pârâțul T.D. a formulat o contestație în anulare, înregistrată la data de 5 noiembrie 2007, prin are solicită textual: „acvirarea

dosarului cu nr. 15336/2005 de la Judecătoria Maramureș în conformitate cu art. 317 pct. 1 c.pr.c”.

Contestația nu a fost motivată în fapt și în drept.

La primul termen de judecată fixat înaintea Curții de Apel Cluj, avocatul ales al contestatorului a solicitat amânarea judecării cauzei pentru a depune motivele contestației în anulare.

Cererea avocatului a fost respinsă de instanță prin încheierea ședinței publice din 30 noiembrie 2007, când s-a invocat din oficiu excepția nulității cererii pentru nemotivare.

Asupra excepției invocate din oficiu de către curte, se rețin următoarele:

Indiscutabil, cererea de contestație în anulare are cuprinsul prevăzut de art. 82 C.pr.civ., care reprezintă dreptul comun în materie, fiind obligatoriu a se arăta și motivele contestației. Din coroborarea dispozițiilor art. 82 cu cele art. 112 alin. 1 pct. 4 C.pr.civ. rezultă că partea trebuie să-și motiveze contestația, să arate împrejurările de fapt și de drept prin care înțelege să își susțină cererea.

În sensul acestei concluzii sunt și dispozițiile art. 317, coroborate cu cele ale art. 318 C.pr.civ., prin care au fost consacrate legislativ motivele contestației în anulare. Analiza acestor texte de lege relevă cu certitudine că cererea de contestație în anulare și motivele care o susțin fac corp comun și ele trebuie depuse înăuntrul termenului de contestație. Indicarea motivelor contestației apare ca esențială în cadrul acestei căi extraordinare de atac, pentru că ea permite verificarea admisibilității contestației; motivele reprezintă practic temeiul juridic al contestației. Instanța nu ar putea fi considerată legal investită atâta timp cât motivele care susțin contestația în anulare nu au fost și ele depuse prin termenul stipulat în art. 319 alin. 2.

Cum în speță cererea de contestație în anulare nu a fost motivată la data înregistrării ei și nici la prima zi de înfățișare, solicitându-se în acest scop un nou termen, operează sancțiunea decăderii din dreptul de a formula motivele contestației în anulare, prin incidența dispozițiilor art. 103 alin. 1 C.pr.civ.

Pentru cele ce preced, curtea va admite excepția și va anula contestația în anulare ca nemotivată.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 2525/R/2007

Contestație în anulare. Excepție de necompetență invocată în fața instanței de recurs

Prin decizia civilă nr.970/R din 10 mai 2007 a Curții de Apel Cluj, s-a admis recursul declarat de reclamantul L.G. împotriva deciziei civile nr.815 din 28 noiembrie 2006 a Tribunalului Cluj, care a fost modificată în sensul că s-a respins apelul declarat de Comisia locală pentru aplicarea Legii nr.18/1991 Drobeta Turnu Severin împotriva sentinței civile nr.1372 din 22 martie 2005 a Judecătoriei Drobeta Turnu Severin, care a fost menținută.

S-a respins cererea de intervenție accesorie a SC S.C.A. SRL Drobeta Turnu Severin.

S-a respins recursul declarat de Comisia locală pentru aplicarea Legii nr.18/1991 Drobeta Turnu Severin.

A fost obligată Comisia locală pentru aplicarea Legii nr.18/1991 Drobeta Turnu Severin, la 1500 lei cheltuieli de judecată în toate instanțele.

În considerentele deciziei, instanța de recurs a arătat că excepția întemeiată pe prevederile art.304 pct.1 C.pr.civ., invocată de recurenta Primăria municipiului Drobeta Turnu Severin este neîntemeiată, deoarece sentința civilă nr.1372/22.03.2005 a fost pronunțată anterior intrării în vigoare a Legii nr.247/2005, astfel că este supusă căilor de atac prevăzute în momentul pronunțării ei, respectiv apelului și recursului.

Și excepția inadmisibilității acțiunii a fost considerată ca fiind nefondată de către instanța de recurs, față de considerentele deciziei civile nr.4306/2001 a Judecătoriei Drobeta Turnu Severin, din care rezultă că reclamanta a solicitat terenurile ce au aparținut autoarei ei, în baza Legii nr.18/1991 și a Legii nr.169/1997.

Potrivit art.317 alin.1 pct.2 C.pr.civ., hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, când hotărârea a fost dată de judecători cu încălcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență, numai dacă acest motiv nu a putut fi invocat pe calea apelului sau a recursului.

Așadar, excepția de necompetență a fost invocată de actuala contestatoare, dar instanța de recurs a respins-o, situație în care nu se mai poate folosi de contestația în anulare care este o cale de atac de retractare iar nu de reformare, neputându-se concepe ca aceeași instanță să revină asupra propriei soluții.

Iar excepția necompetenței materiale a fost respinsă în mod corect, întrucât la data intrării în vigoare a titlului XIII din Legea nr.247/2005, fusese pronunțată sentința civilă nr.1372/2005 a Judecătoriei Drobeta Turnu Severin, astfel că ea a continuat să fie supusă ambelor căi de atac, adică atât apelului, cât și recursului.

În ceea ce privește respingerea excepției inadmisibilității acțiunii, instanța de recurs a procedat în mod legal, fără să comită nici o eroare.

Prin urmare, nu este vorba de o eroare materială în sensul prevederilor art.318 C.pr.civ.

Acest text vizează greșeli de fapt, involuntare, iar nu greșeli de judecată, respectiv de interpretare a unor dispoziții legale sau de rezolvare a unui incident procedural.

Pentru aceste considerente, curtea urmează respinge contestația în anulare, ca nefondat.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 1961/R/2007

Dreptul creditorului de a opta pentru oricare dintre formele de executare silită prevăzute de lege

Nu există nici o dispoziție în procedura execuțională care să oblige executorul judecătoresc să urmărească cu precădere bunurile mobile ale debitorului recalcitrant, ci, dimpotrivă, așa cum corect susține recurentul, potrivit disp.art.371¹ alin.3 Cod proc.civ., executarea silită poate avea loc în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

Așadar, cuantumul creanței raportat la valoarea bunului urmărit nu prezintă nicio relevanță, singura posibilitate a debitorului de a evita executarea silită fiind plata.

Câtă vreme a fost pornită executarea silită imobiliară, sunt incidente disp.art.497 alin.2 Cod proc.civ., în sensul că executorul este obligat să ia măsuri pentru a înscrie somația de plată în cartea funciară.

Somația de plată având elementele prevăzute de art.497 alin.1 Cod proc.civ., în mod corect, prin încheierea nr.427/24.01.2007 CF, s-a dispus notarea acesteia în cartea funciară nr.9966 Sighetu Marmației, proprietatea debitorilor urmăriți.

Petiționara prezentă în fața instanței a declarat că a achitat o parte din debitul restant, însă această împrejurare nu este de natură să înlăture posibilitatea executării silite imobiliare pentru plata restului rămas neachitat.

De altfel, chiar dacă ar fi fost achitat întregul debit, această împrejurare ulterioară nu afectează valabilitatea încheierii de înscriere în cartea funciară a somației de plată.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 2035/R/2007

Creanță stabilită printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în Austria. Cerere de înființare a unui sechestrul asigurător. Competență

Divergența între cele două instanțe a fost determinată de interpretarea dată naturii juridice a cererii promovată de reclamantă, deținătoarea unei hotărâri judecătorești pronunțată de o instanță din Austria, prin care L.S., fostul soț, a fost obligat să-i plătească o întreținere lunară.

Prevalându-se de dispozițiile art. 591 și 592 Cod proc.civ., și arătând că încă nu deține un titlu executoriu recunoscut în România, L.A. a solicitat înființarea unui sechestrul asigurător asupra apartamentului proprietatea pârâtului, în scopul recuperării creanței sale. A învederat că procesul intentat în țară pentru validarea hotărârii judecătorești obținute în străinătate se judecă într-un dosar aflat pe rolul Tribunalului Bistrița-Năsăud.

În timp ce tribunalul a statuat că, în realitate, cererea reclamantei se circumscrie categoriei de măsuri ce pot fi dispuse în cursul executării silite, deoarece are deja un titlu executoriu, iar competența aparține instanței de executare, judecătoria a decis că trebuie să se țină seama de temeiul de drept expres invocat de către reclamantă, care leagă instanța, urmând ca, în subsidiar, să se analizeze condițiile de admisibilitate a cererii sale.

L.A. a introdus cererea de înființare a sechestrului asigurător în baza prevederilor art.591 și art.592 Cod proc.civ., care determină instanța competentă material ca fiind aceea care judecă procesul, adică cea pe rolul căreia se află acțiunea creditorului a cărui creanță este constatată prin act scris, și este exigibilă, dar încă nu deține titlu executoriu. În speță, reclamanta a precizat că acțiunea prin care tinde la obținerea titlului executoriu este înregistrată pe rolul Tribunalului Bistrița-Năsăud, ceea ce înseamnă, respectând principiul disponibilității, în concordanță cu disp. art. 129 alin.6 Cod proc.civ., că aceasta este și instanța care trebuie să rezolve solicitarea de înființare a măsurii asigurătorii.

S-a lămurit că nu s-a pornit executarea silită împotriva debitorului, iar cererea reclamantei nu poate fi considerată ca fiind una specifică acestei faze a procesului civil, de competența instanței de executare(de fapt, în ceea ce privește imobilele urmărite silit, art.501 Cod proc.civ. stipulează că executorul judecătoresc este cel care poate numi un administrator-sechestrul). De altfel, recunoașterea și executarea

hotărârilor în materie civilă, între statele membre U.E., sunt supuse regimului juridic instituit prin Regulamentul CE nr.44/2001 al Consiliului Uniunii Europene, prin prisma OUG nr.119/2006, aprobată prin Legea nr. 191/2007.

Una este calificarea juridică a cererii deduse judecății, care se face în contextul obligatoriu al încadrării în drept dată de reclamant, și alta verificarea condițiilor de admisibilitate impuse de textul legal evocat, acest din urmă demers stând la baza concluziei la care a ajuns tribunalul(atunci când a stabilit că reclamanta este în posesia unui titlu executoriu, iar cererea ei nu întrunește prevederile art. 591 alin.1 Cod proc.civ.).

În consecință, se reține că, raportat la dispozițiile legale expuse în cererea reclamantei, care reglementează posibilitatea înființării sechestrului asigurator, competența materială în cauză aparține Tribunalului Bistrița-Năsăud.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 37/DC/2007

Acțiune în nulitatea dispoziției de restituire în natură exercitată de un terț

Cercetarea obiectului acțiunii dedusă judecății de către reclamanți duce la concluzia că pretenția principală este aceea a constatării nulității absolute parțiale a dispoziției de restituire în natură a imobilului în litigiu către familia C., pe care se grefează următoarele două petite; capătul de cerere de sub pct.4 reprezintă, în fapt, o solicitare distinctă, subsidiară soluției de respingere a primului petit și care, fără îndoială, se supune normelor de competență materială din dreptul comun, prevederilor art.1 pct.1 și art.2 pct.1 lit.b C.pr.civ.

Divergența între cele două instanțe a fost determinată de interpretarea dată naturii juridice și regimului ce guvernează regulile de competență materială aplicabile primei cereri formulată de reclamanți, de constatare a nulității absolute a dispoziției de restituire în natură.

În timp ce judecătoria a statuat că, prin analogie, sunt incidente dispozițiile art.26 alin.3 din Legea 10/2001, republicată, tribunalul a decis că nu se poate face o astfel de generalizare și în cazul acțiunilor exercitate de terțele persoane interesate, iar competența este atrasă de normele Codului de procedură civilă.

Acțiunea în nulitate a fost promovată P.I. și P.R., care sunt terți în raportul juridic stabilit între emitentul dispoziției, primarul, și beneficiarii actului atacat, iar Legea 10/2001, în actuala ei reglementare, stipulează, prin art.26 alin.3, că numai persoana care se pretinde îndreptățită la restituirea în natură poate contesta dispoziția de respingere la secția civilă a tribunalului.

Această normă de procedură este reglementată în cuprinsul unei legi speciale și prezintă caracter derogator de la dreptul comun, fiind de strictă aplicare și interpretare.

Cum reclamanții, care au calitatea de foști chiriași ai imobilului, cumpărători cărora, prin hotărâre judecătorească irevocabilă, li s-a desființat contractul de vânzare-cumpărare, nu au deschisă calea procedurii speciale în justiție din art.26 alin.3, au recurs la liberul acces în justiție consacrat de art.21 din Constituție.

În acest context, indiferent de modul cum este intitulată, potrivit disp.art.84 C.pr.civ., instanța de judecată are obligația de a califica adecvat cererea de chemare în judecată, potrivit cu scopul urmărit prin promovarea acțiunii, în speță solicitarea

reclamanților constituindu-se într-o acțiune de drept comun, în sensul art. 109 și 112 C.pr.civ.

Totodată, art.25 alin 4 din legea republicată conferă dispoziției de restituire în natură valoarea unui înscris autentic și este titlu executoriu, făcând dovada proprietății persoanei îndreptățite asupra acestuia.

Prevederea impune interpretarea potrivit căreia dispoziția reprezintă un veritabil titlu de proprietate asupra imobilului, iar acțiunea în nulitatea unui titlu de proprietate este supusă regulilor din art.1 și 2 C.pr.civ.

Din chiar felul în care a fost redactat primul petit rezultă că pretenția de constatare a nulității dispoziției s-a întemeiat pe obligația generală a vânzătorului, prev. în art. 1337 C.civ., de garanție împotriva evicțiunii produsă prin restituirea în natură a imobilului către pârâtele Conea.

Reclamanții s-au prevalat de împrejurarea că, deși contractul de vânzare-cumpărare a fost desființat, imobilul a rămas proprietatea tabulară a Statului Român, care, prin restituirea în favoarea pârâtelor, și-a încălcat obligațiile asumate față de ei.

Iată că fundamentul juridic al acțiunii exercitate de reclamanți este circumscris normelor din dreptul comun, subliniere făcută de aceștia și în fața Tribunalului Cluj.

În concluzie, raportat la dispozițiile art.1 pct.1, art.2 pct.1 lit.b C.pr.civ., se constată că este competentă material instanța de drept comun, adică Judecătoria Cluj-Napoca.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, sentința nr. 39/DC/2007, irevocabilă

Plângere în contra încheierii de carte funciară. Competență după materie

Astfel, art.52 alin.2 și 3 din Legea nr.7/1996, așa cum a fost modificat de pct.55 al art.I din Titlul XII din Legea nr.247/19.07.2005 statuează că, încheierea de înscriere sau de respingere poate fi atacată cu plângere în termen de 15 zile de la comunicare, la biroul teritorial. Plângerea împotriva încheierii se depune la biroul teritorial și se va înscrie din oficiu în cartea funciară. Oficiul teritorial este obligat să înainteze plângerea judecătorei în a cărei rază de competență teritorială se află imobilul, însoțită de dosarul încheierii și de copia cărții funciare. Hotărârea pronunțată de judecătoria poate fi atacată cu apel.

Petentul a înregistrat sub nr.7606/07.02.2007 la biroul teritorial O.C.P.I. Cluj plângere împotriva încheierii nr.7040/1504.2004 care i-a fost comunicată sub nr.3753/01.02.2007.

Textul legal mai sus arătat cuprinde norme juridice de procedură, respectiv norme juridice de competență care sunt de imediată aplicare potrivit principiului aplicării imediate a legii noi – tempus regit actum – în lipsa unei norme juridice tranzitorii.

Prin urmare, competența materială de soluționare a plângerii împotriva încheierii de carte funciară se determină prin raportare la dispozițiile art.52 alin.2 din Legea nr.7/1996, iar în speță, aceasta este judecătoria în a cărei rază teritorială se află imobilul, respectiv Judecătoria Cluj Napoca.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, decizia nr. 31/D/2007.

Secția penală

Declararea ședinței secrete. Condiții. Caz de casare prevăzut de art. 385/9 al. 1 pct. 4 c.proc.pen.

Încălcarea dispozițiilor art. 290 C.proc.pen. referitoare la publicitatea ședinței de judecată prin declararea ședinței secrete nemotivat și fără a asculta părțile prezente și procurorul, precum și prin omisiunea de a menționa dacă această măsură este valabilă pentru tot cursul procesului sau numai pentru acea ședință de judecată, atrage incidența cazului de casare prevăzut de art. 385/9 al. 1 pct. 4 C.proc.pen.

În acest sens este și decizia nr. 3499/31.05.2006 a Î.C.C.J.

Prin sentința penală nr. 286 din 21 februarie 2007 a Judecătorei Baia Mare s-a dispus condamnarea inculpaților:

- **M.R.V.** la pedeapsa de 8 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b Cod penal pe o durată de 2 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de viol prev. de art. 197 alin. 1 și 2 lit. a Cod penal și 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană care nu posedă permis de conducere prev. de art. 86 alin. 1 din OUG nr. 195/2002 republicată (art. 78 alin. 1 în vechea reglementare).

În temeiul art. 33 lit. a Cod penal raportat la art. 34 lit. b Cod penal și art. 35 alin. 1 Cod penal s-au contopit pedepsele stabilite și s-a aplicat inculpatului M.R.V. pedeapsa cea mai grea de 8 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b Cod penal pe o durată de 2 ani.

În temeiul art. 71 Cod penal s-a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, drepturile prev. de art. 64 lit. a,b,c Cod penal.

În temeiul art. 350 Cod procedură penală s-a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, dispusă față de inculpat prin încheierea nr. 2441/19.12.2006 a Judecătorei Baia mare, definitivă prin decizia penală nr. 599/R/22.12.2006 a Tribunalului Maramureș;

- **M.S.M.** la pedeapsa de 6 ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b Cod penal pe o durată de 2 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de viol prev. de art. 197 alin. 1 și 2 lit. a Cod penal.

În temeiul art. 71 Cod penal s-a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, drepturile prev. de art. 64 lit. a,b" c Cod penal.

În temeiul art. 14 Cod procedură penală raportat la art. 346 Cod procedură penală, s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă S.M.O. și în baza art. 998 Cod civil coroborat cu art. 1003 Cod civil, inculpații au fost obligați, în solidar la plata către aceasta a sumei de 15000 ron, reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

În considerentele hotărârii s-a reținut că la data de 27 decembrie 2004 partea vătămată, în vârstă de 17 ani, împreună cu martora H.A. și cu inculpații s-a deplasat cu autoturismul marca Dacia 1300 condus de inculpatul M.R.V. la domiciliul martorei.

După ce au consumat băuturi alcoolice, inculpații au propus părții vătămate și numiților H.A., H.L. și S.I. să meargă în Baia Mare la un club, astfel în jurul orelor 17,30 persoanele menționate mai sus au pornit spre Baia Mare în autoturismul condus de inculpatul M.R.V., pe scaunul din dreapta șoferului aflându-se partea vătămată.

Pe traseu, in localitatea Tăuții Măgherauș, personale arătate mai sus s-au oprit la un bar având în vedere că mașina s-a defectat, timp in care inculpații au mai consumat băuturi alcoolice după care și-a reluat deplasarea.

În timpul mersului, s-a reținut că inculpatul M.R.V. a scos dintre scaunele din față un cuțit cu care a înțepat plafonul mașinii, acesta având un comportament agresiv. In același timp s-a mai reținut că acest inculpat a sărutat-o la un moment dat pe partea vătămată fără ca aceasta să-l respingă.

După ce au ajuns in Baia Mare, cu toții s-au deplasat la locuința numitei M.D., mătușa inculpatului M.S.M., unde au rămas aproximativ două ore după care s-au deplasat la barul "Eva" din apropierea Hotelului "Mara".

Partea vătămată, împreună cu celelalte persoane, au intrat in bar în timp ce inculpații au rămas afară aproximativ 15 minute. După ce a intrat înăuntru, inculpatul Mugur Radu Vasile a rugat-o pe partea vătămată să-l însoțească afară, aceasta părăsind localul fără a-și lua haina și geanta. Inculpatul a rugat-o pe partea vătămată să-l însoțească până la un prieten și deoarece aceasta a refuzat inculpatul a lovit-o și a forțat-o să intre în mașină. După ce a pornit autoturismul inculpatul i-a spus părții vătămate că vrea să întrețină raporturi sexuale cu ea, aceasta refuzând și speriată a vrut să sară din mașină, motiv pentru care inculpatul a amenințat-o cu cuțitul și a început să o lovească deplasându-se în zona "ITALSOFA" la ieșirea din Baia Mare.

Sub amenințarea cu cuțitul, inculpatul Mugur Radu Vasile a forțat-o pe partea vătămată să se dezbrace după care a întreținut cu aceasta relații sexuale normale și anale în interiorul mașinii.

După aproximativ 20 de minute inculpatul M.S.M., care rămăsese în barul "Eva", l-a sunat pe inculpatul M. .R.V. care i-a spus unde se află și l-a chemat și pe acesta acolo. Sub pretextul că inculpatul M.R.V. a avut un accident de mașină, inculpatul M.S.M. a părăsit localul lăsând celelalte persoane care îl însoțiseră in local, deplasându-se cu un taxi până la locul unde se afla inculpatul M.R.V. și partea vătămată întreținând la rândul său relații sexuale cu aceasta din urmă, exercitând asupra ei acte de violență.

Deoarece inculpatul M.S.M. a fost sunat pe telefonul mobil de martora H.A., acesta s-a întors la clubul "Eva" în timp ce inculpatul M.R.V. a dus-o pe partea vătămată în localitatea Cicfrlău la barul "Km 15", pe drum amenințând-o că dacă va spune cuiva despre ce s-a întâmplat o va omori.

Între timp, inculpatul M.S.M. și martorii H.A., H.L. și S.I. s-au deplasat cu un taxi in localitatea Băița de unde fratele inculpatului M.S.M. i-a transportat cu autoturismul pe fiecare la locuințele lor. Inculpatul M.S.M. și fratele lui s-au deplasat ulterior la barul "Km 15" unde se aflau inculpatul M.R.V. și partea vătămată.

În incinta acestui bar inculpații au continuat să o agreseze fizic și verbal pe partea vătămată, afirmând chiar în prezența altor persoane că au violat-o pe partea vătămată și că aceasta era virgină.

În jurul orei 2,00 AM, inculpații și partea vătămată au părăsit barul deplasându-se în localitatea Băița după care frații M. au plecat spre locuința lor cu mașina martorului M. F., iar inculpatul M.R.V. a dus-o pe partea vătămată cu mașina sa în localitatea Tăuții Măgherauș unde a lăsat-o să plece.

De asemenea, s-a mai reținut în cauză că inculpatul M.R.V. a condus autoturismul Dacia 1300 pe drumurile publice fără a poseda permis de conducere, infracțiune prevăzută de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002 republicată.

Împotriva hotărârii pronunțate au declarat apel inculpații.

Inculpatul M.R.V. a solicitat, în principal, desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre judecare la Judecătoria Baia Mare deoarece instanța de fond nu a

respectat principiul contradictorialității și nemijlocirii prev. de art. 289 Cod procedură penală, prin aceea că nu a administrat toate probele din faza de urmărire penală, inculpaților respingându-li-se cererile în probațiune. În subsidiar, a solicitat achitarea lui în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a Cod procedură penală sau art. 10 lit. b Cod procedură penală.

Inculpatul M.S.M. a solicitat desființarea hotărârii și judecând cauza să se pronunțe o soluție de achitare a sa în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. c Cod procedură penală.

Prin decizia penală nr.181 din 14 iunie 2007 a Tribunalului Maramureș s-au respins ca nefondate apelurile declarate de către cei doi inculpați.

În temeiul art. 350 c.pr.pen. s-a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, dispusă față de inculpatul M.R.V.

În temeiul art. 193 al. 4 c.pr.pen. inculpații-apelanți au fost obligați să plătească părții civile suma de câte 500 lei fiecare cu titlu de cheltuieli judiciare.

În temeiul art. 192 al.2 c.pr.pen. inculpații apelanți au fost obligați să plătească câte 100 lei fiecare cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Pentru a pronunța această decizie, tribunalul a constatat că s-a dovedit cu probele de la dosar, respectiv declarațiile martorilor audiați, care nu au fost doar membrii familiei părții vătămate, din atitudinea părții vătămate după săvârșirea faptei respectiv teama de a spune părinților și familiei cele întâmplate și de asemenea încercarea inculpaților de a se împăca cu partea vătămată oferindu-i acesteia prin intermediari o sumă de bani, că în data de 27.12.2004 partea vătămată, sub amenințare, a întreținut relații sexuale cu cei doi inculpați.

Împrejurarea că partea vătămată a fost traumatizată psihic datorită amenințărilor adresate de către inculpați și agresată fizic de către aceștia reiese din declarațiile martorilor și din rezultatul testului poligraf la care a fost supusă partea vătămată, dar și din concluziile formulate în raportul activității de consiliere întocmit de către Asociația Femeilor împotriva Violenței "Art mis" Baia Mare.

În ceea ce privește infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autoturism fără a poseda permis de conducere de către inculpatul M.R.V., aceasta rezultă din probele administrate în cauză motiv pentru care instanța de fond în mod corect l-a condamnat pe inculpat și pentru această infracțiune.

Având în vedere că față de inculpatul Mugur Radu Vasile s-a luat măsura obligării de a nu părăsi localitatea, tribunalul a menținut această măsură.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, tribunalul a constatat că pretențiile formulate de către partea vătămată au fost în mod judicios și temeinic acordate de instanța de fond, aceasta obligând inculpații la despăgubiri civile pentru daune morale către partea vătămată în raport cu suferințele psihice și morale cauzate acesteia, motiv pentru care nu se justifică reducerea acestor pretenții cu ocazia soluționării apelului.

Împotriva acestei decizii au formulat recurs inculpații, ambii solicitând admiterea recursului, casarea deciziei atacate împreună cu sentința pronunțată de instanța de fond cu trimiterea cauzei spre judecare la instanța de fond.

Inculpatul M.S.M. a arătat în motivarea recursului că judecarea cauzei a avut loc fără citarea sa legală întrucât acesta, la puțin timp după trimiterea în judecată, a părăsit țara în mod legal și nu a înțeles să se sustragă urmăririi penale sau judecării, întrucât la urmărirea penală inculpatul a adus la cunoștință organelor de cercetare penală că se află legal în Franța, unde muncește și are drept de rezidență.

Deși se cunoștea că inculpatul, după comiterea faptei, s-a reîntors în Franța pentru a-și continua activitatea unde stătea legal, nu a fost citat din străinătate, ci doar de la domiciliul acestuia și prin afișare la Consiliul Local Baia Mare.

Anterior termenului de judecată din 9.05.2006, inculpatul a solicitat eliberarea unei adeverințe pentru a-și ridica pașaportul cu intenția de a părăsi țara, întrucât avea un loc de muncă asigurat în Franța și că este de neînțeles de ce la dosarul de fond nu există o adresă a inculpatului din Franța unde acesta putea fi citat.

În prezent inculpatul are cunoștință despre procesul care se află pe rolul Curții de Apel Cluj, însă a considerat că nu este necesar să se prezinte la termenele de judecată în recurs întrucât limitele acestei căi de atac nu-i dau posibilitatea realizării unei apărări eficiente.

Inculpatul a mai arătat că organele de urmărire penală și instanța de judecată aveau posibilitatea să stabilească locul de reședință din străinătate unde acesta putea fi citat, însă organele de urmărire penală s-au limitat în consemnarea procesului verbal de îndeplinire a mandatului de aducere că inculpatul nu a fost găsit la domiciliu, fără a face alte cercetări din care să rezulte reședința inculpatului.

Pentru aceste motive, a solicitat admiterea recursului cu trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond.

Inculpatul M.R.V., prin apărătorul ales al acestuia, a arătat că în apărarea inculpaților nu a fost administrată nici o probă dintre cele solicitate de aceștia, iar instanța de fond a adus o vătămare dreptului la apărare prin care inculpatul îl are pe tot parcursul cercetării judecătorești, vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului întocmit cu nerespectarea dispozițiilor legale.

Mai mult, faptele reținute în sarcina inculpaților, nu sunt susținute de probele administrate în cauză, întrucât partea vătămată s-a prezentat la medicul legist abia după 3 luni de la data comiterii faptei iar plângerea penală a fost formulată de tatăl acesteia, existând dubii cu privire la existența faptelor care se rețin în sarcina inculpaților.

Recursul formulat de inculpați urmează să fie admis, însă pentru alte motive decât cele arătate de aceștia întrucât instanța de fond nu a respectat dispozițiile legale cu privire la publicitatea ședinței de judecată.

La instanța de fond cauza a fost amânată după primul termen de judecată de mai multe ori, la solicitarea apărătorilor inculpaților, pentru diverse motive, însă la termenul de judecată din 3.10.2006, termen la care a fost audiată partea vătămată, s-a declarat ședință secretă în baza art.290 al.2 și 3 C.pr.pen. și s-a dispus evacuarea sălii de judecată, fără să se arate motivul pentru care a fost evacuată sala de judecată, fără să se dea cuvântul părților prezente cu privire la necesitatea declarării ședinței secrete și nici dacă ședința declarată nepublică este doar pentru termenul de judecată din 3.10.2006, sau pe toată durata judecării cauzei în fond.

Potrivit art.290 al.2 și 3 C.pr.pen., dacă judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, morale, demnității sau vieții intime a unei persoane, instanța la cererea procurorului, a părților ori din oficiu, poate declara ședință secretă pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei.

Declararea ședinței secrete se face în ședință publică, după ascultarea părților prezente și a procurorului cât participă la judecată.

Instanța de fond a încălcat disp.art.290 al.2 și 3 C.pr.pen., referitoare la publicitatea ședinței de judecată prin declararea ședinței secrete, nemotivat și fără a asculta părțile prezente la judecată și procurorul, precum și dacă această măsură este valabilă pe tot parcursul judecării sau numai pentru acea ședință de judecată.

În încheierea de la termenul de judecată din 31.10.2006 se reține după apelul nominal făcut în ședință secretă că procedura de citare cu părțile este legal îndeplinită, după care s-a făcut referatul cauzei de către greșierul de ședință, iar în baza art.290 al.2 și 3 C.pr.pen., se declară ședință secretă și se trece la evacuarea sălii de judecată, fără să se dea cuvântul părților prezente și fără să se arate motivul pentru

care se declară ședință secretă, precum și dacă ședința secretă este doar pentru acest termen de judecată sau pentru întreaga durată a procesului, întrucât instanța la cererea părților, a procurorului sau din oficiu, poate declara ședință secretă pe tot parcursul procesului sau pentru o anumită parte a judecării, iar ședința secretă se declară în ședință publică după ascultarea părților și a procurorului (art.290 al.2,3 C.pr.pen.).

Aceleași deficiențe se constată și la termenele ulterioare de judecată din 7.11.2006, 28.11.2006 și 19.12.2006 termene la care s-a declarat ședință secretă fără să fie audiate părțile prezente și procurorul, fără să se rețină motivul pentru care s-a declarat ședință secretă și fără să se precizeze dacă ședința secretă este doar pentru termenele la care s-a luat această măsură sau pe întreaga perioadă a procesului.

La termenul de judecată din data de 30.01.2007, în partea introductivă a încheierii de ședință se reține ședință secretă, după care apelul nominal al părților se face în ședință publică și ulterior în baza art.290 C.pr.pen., se declară ședință secretă și se dispune evacuarea sălii de judecată fără să se motiveze pentru ce se declară ședință secretă și dacă această măsură este pentru termenul de judecată din data de 30.01.2007 sau și pentru termenele ulterioare.

La termenul de judecată din 06.02.2007 în partea introductivă a încheierii se reține ședință secretă, după care apelul părților se face în ședință publică, la fel și dezbaterile de la acest termen de judecată au avut loc tot în ședință publică când s-a amânat cauzat pentru data de 13.02.2007.

La acest ultim termen în partea introductivă a încheierii de ședință se reține ședință secretă după care apelul nominal al părților se face în ședință publică și tot în ședință publică sunt audiați martorii prezenți, după care se trece la dezbaterile cauzei în fond, tot în ședință publică, și se amână pronunțarea pentru data de 21.02.2007.

La termenul de judecată din 21.02.2007 când are loc pronunțarea sentinței în partea introductivă a acesteia se reține ședința secretă din data de 21.02.2007, după care se arată că dezbaterile cauzei și concluziile părților au fost consemnate în încheierea ședinței publice din data de 13.02.2007.

Nu înțelegem de ce la termenul de judecată din 21.02.2007 s-a reținut ședință secretă când la acest termen de judecată nu a avut loc nici o dezbateră, doar s-a ținut seama de susținerile și concluziile părților de la termenul de judecată anterior.

Cum publicitatea ședinței de judecată constituie regula, iar dispozițiile referitoare la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității absolute potrivit art.197 al.2 C.pr.pen., apreciem că față de încălcarea disp.art.290 C.pr.pen., de către instanța de fond suntem în imposibilitatea de a exercita controlul judiciar asupra modalității în care instanța de fond a restrâns publicitatea ședințelor de judecată întrucât aceasta nu a arătat în ce constă atingerea adusă părții vătămate, iar în ceea ce privește obiectul cauzei (infrațiunea de viol) aceasta nu atrage automat declararea ședinței secrete și pe de altă parte nu a ascultat pe partea vătămată, pe apărătorii inculpaților și pe procuror cu privire la această măsură.

La fel instanța de fond nu a precizat dacă ședința secretă este doar pentru termenul la care s-a declarat publicitate restrânsă sau și pentru termenele ulterioare, deși aveau această obligație potrivit disp.art.290 al.2 C.pr.pen.

Față de cele de mai sus, în baza art.385/15 pct.2 lit.c C.pr.pen., recursurile formulate de cei doi inculpați împotriva deciziei penale nr.181 din 14.06.2007 a Tribunalului Maramureș au fost admise, iar această decizie a fost casată împreună cu sentința penală nr.286 din 21.02.2007 a Judecătoria Baia Mare, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța de fond, respectiv Judecătoria Baia Mare, întrucât în cauză există motivul de casare prev.de art.385/9 pct.4 C.pr.pen., referitoare la publicitatea ședinței de judecată.

Proces echitabil. Drept la apărare. Respectarea principiilor contradictorialității, nemijlocirii și oralității. Consecințe.

Declarațiile de recunoaștere ale inculpatului date în cursul procesului penal, fără a se proceda la administrarea unor alte probe, nu pot conduce singure la pronunțarea unei soluții în cauză deoarece, procedându-se în acest mod, inculpatul a fost lipsit de beneficiile unui proces echitabil, în sensul art.6 paragraf 3 lit. d din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care îi dă dreptul la administrarea probelor incriminatorii în prezența sa, în ședință publică, în condiții de contradictorialitate.

Prin sentința penală nr. 82 din 13 aprilie 2007 s-a dispus condamnarea inculpatului **D.G.** la pedepsele de : câte 3 ani închisoare pentru săvârșirea a două infracțiuni furt calificat prev. de art.208 alin.1, art.209 alin.1 lit g,i Cod penal (în dauna părților vătămate N.V. și P.I.) și 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere prev. de art.217 alin.1,4 Cod penal.

În baza art. 34 lit b Cod penal s-au contopit pedepsele aplicate, stabilindu-se executarea pedepsei mai severe, adică de 3 (trei) ani închisoare.

În temeiul art. 71 Cod penal pe durata executării pedepsei s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit a și b Cod penal.

În baza art. 88 alin 1 Cod penal s-a dedus din durata pedepsei, perioada reținerii și a arestului preventiv începând cu data de 17 februarie 2007 și până la zi, iar în temeiul art. 350 C.proc.pen. s-a menținut măsura arestului preventiv.

S-a luat act de renunțarea la pretențiile civile în ceea ce o privește pe partea civilă N.V.

În baza art. 14 și 346 C.proc.pen. raportat la art. 998 C.civ. a fost obligat inculpatul să plătească părții civile P.I. suma de 2000 lei cu titlu de despăgubiri civile.

În temeiul art. 191 alin 1 Cod procedură penală a fost obligat inculpatul să suporte cheltuielile judiciare avansate de stat, în sumă de 275 lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că în seara de 10 februarie 2007, inculpatul, după ce consumase băuturi alcoolice într-un local din satul Bologa, s-a îndreptat către locuința sa. În drum spre casă, trecând pe lângă gospodăria părții vătămate N.V. și cunoscând faptul că partea vătămată nu se află la domiciliu, s-a hotărât să pătrundă în locuință pentru a sustrage bunuri.

În acest scop a forțat poarta, a intrat în curte și a împins puternic un ochi de la fereastră, acesta spărgându-se . Inculpatul a deschis fereastra și a intrat în locuință, de unde a sustras un televizor marca „Grundig”, o mașină din inox pentru tăiței, mai multe tacâmuri, o pungă de fasole, 2 pături și 5 cuverturi, obiecte pe care le-a lăsat în curtea părții vătămate, moment în care a forțat lacătul de la beci și a luat din acesta 5 cununi de ceapă, un borcan cu untură și mai multe borcane de murături, așezând alimentele lângă lucrurile pe care le luase din casă, după care inculpatul a desfăcut sticla de la geamul bucătăriei de vară, a intrat și a luat un radiocasetofon, fasole, orez și făină. Inculpatul a transportat bunurile sustrase la locuința sa.

Cea mai mare parte din lucruri pe care inculpatul și le-a însușit, respectiv televizorul, mașina de tăiței, borcanul cu untură, un borcan de 5 l și 4 cuverturi au fost recuperate și restituite fiicei părții vătămate.

La data de 16 februarie 2007, după lăsarea întunericului, inculpatul, care consumase băuturi alcoolice, s-a hotărât să sustragă bunuri din gospodăria părții

vătămate P.I., cu care se învecinează. A sărit gardul și a intrat în grădina părții vătămate, după care a intrat în cele două beciuri ale locuinței, care nu aveau ușile încuiate și a luat un motofierăstrău marca Husqvarna, un radiocasetofon auto, mai multe flacoane de 2 l care conțineau vin și o oală cu untură. Apoi a luat din afumătoarea aflată în curte 6 table de slănină afumată, iar din cotețul de păsări a mai sustras două găini.

Valoarea prejudiciului, potrivit estimării părții vătămate, necontestată de inculpat, a fost de 3000 lei.

Inculpatul a transportat lucrurile sustrase trecând gardul din grădina sa, după care s-a întors și după ce a intrat în unul din beciuri a turnat benzină pe o canapea pe care se aflau diverse bunuri - aspirator, bidoane de plastic, cabluri electrice - și i-a dat foc. După aceea, inculpatul a mers la ușa de acces a locuinței părții vătămate, pe care de asemenea, a turnat benzină și a aprins-o. Susținerile inculpatului, potrivit cărora incendiul ar fi izbucnit accidental, nu pot fi luate în considerare. Astfel, dacă inculpatul nu ar fi avut intenția de a incendia locuința părții vătămate, nu ar fi avut de ce să poarte cu el recipientul în care se afla benzina. Totodată, focul a izbucnit în două locuri aflate la distanță unul de altul - în beci și la ușa locuinței - ceea ce exclude posibilitatea unui accident. Nu în ultimul rând, în cursul urmăririi penale, martora V.M. a declarat că inculpatul și-a manifestat intenția de a da foc casei părții vătămate și a făcut acte pregătitoare în acest scop.

Valoarea bunurilor distruse prin incendiere, potrivit estimării părții vătămate, necontestată de inculpat, a fost de 3000 lei, iar bunurile sustrase au fost descoperite la locuința inculpatului și au fost restituite părții vătămate.

Împotriva sentinței penale nr. 82/13 aprilie 2007 a declarat apel inculpatul D.G., învederând faptul că motivele de apel le va expune oral în fața instanței.

La termenul de judecată din data de 10 septembrie 2007, inculpatul prin apărătorul desemnat din oficiu a solicitat instanței în temeiul art. 379 pct. 2 lit. b C.proc.pen. admiterea apelului, desființarea sentinței penale nr. 82/2007 a Judecătoria Huedin și, pe cale de consecință, pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, cu motivarea că, prima instanță a încălcat principiile esențiale constând în principiul rolului activ și, respectiv, prevederile art. 289 C.proc.pen. privind oralitatea, nemijlocirea și contradictorialitatea prin neadministrarea nici unei probe, cu atât mai mult cu cât martorii nici nu au fost audiați.

Prin decizia penală nr.239 din 10 septembrie 2007 a Tribunalului Cluj, s-a respins ca nefondat apelul inculpatului împotriva sentinței Judecătoria Huedin, s-a dedus din pedeapsa aplicată acestuia durata reținerii și arestului preventiv și s-a menținut starea de arest, fiind obligat inculpatul la 160 lei cheltuieli judiciare către stat.

Instanța de apel a constatat că Judecătoria Huedin a pronunțat o soluție legală și temeinică, pe baza unui vast probatoriu, stabilindu-se cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor reținute în sarcina sa.

De asemenea, s-au aplicat pedepse corect individualizate în raport de criteriile prevăzute de art.72 Cod penal, s-a soluționat corect și latura civilă a cauzei.

Totodată, Tribunalul a arătat că în procedura apelului nu mai este posibilă trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, instanța de control judiciar fiind cea care trebuie să rejudece cauza dacă se impune acest lucru, însă în speță, s-a apreciat că nu este necesar acest lucru, deoarece instanța de fond a administrat probatoriul necesar aflării adevărului și justei soluționări a cauzei.

Împotriva deciziei Tribunalului Cluj, în termen legal a declarat recurs inculpatul, pe care nu l-a motivat în scris, dar în susținerea orală a acestuia, prin

apărătorul din oficiu a solicitat casarea hotărârilor pronunțate anterior și rejudecând cauza, să se dispună reducerea pedepsei aplicate, ca efect al reținerii circumstanțelor atenuante, precum și suspendarea condiționată a executării acesteia, considerând că pedeapsa de executat este mult prea aspră față de gravitatea concretă a faptelor comise.

Recursul în cauză este fondat, dar pentru alte motive decât cele invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 200 C.proc.pen., urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Rezultă deci, din interpretarea acestui text, că probele strânse în această fază servesc numai pentru trimiterea în judecată, neputând constitui temei de condamnare.

În faza procesuală a judecății, în acord cu dispozițiile art. 289 Cod procedură penală, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate de instanță, prin administrarea lor în ședință publică, oral, nemijlocit și în contradictoriu.

Numai în urma unei asemenea verificări, cu respectarea acestor principii fundamentale, obligatorii în faza cercetării judecătorești și exercitând un rol activ, conform art.287 Cod procedură penală, instanța trebuie să ajungă, motivat, la o soluție temeinică și legală, ca rezultat care să exprime adevărul impus de probele administrate în mod legal.

În speță, prima instanță s-a limitat doar la audierea inculpatului, și aceasta foarte sumară, cu încălcarea dispozițiilor legale în materie – art. 71-72 și, respectiv art. 323 Cod procedură penală, în contextul în care, nu rezultă din datele dosarului că inculpatul ar fi refuzat să dea declarații, procedural, cu privire la toate faptele concrete reținute în sarcina sa, la modalitatea și condițiile în care au fost comise.

Este adevărat că, în mare, inculpatul a recunoscut învinuirile aduse, însă instanța a considerat fără temei acest aspect ca suficient pentru a pronunța o soluție de condamnare, în condițiile în care se știe că, declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză – art.69 Cod procedură penală.

Procedându-se în acest mod, inculpatul a fost lipsit de beneficiile unui proces echitabil, în sensul art.6 paragraf 3 lit. d din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care îi dă dreptul la „administrarea probelor incriminatorii în prezența sa, în ședință publică, în condiții de contradictorialitate”.

Toate aceste limitări aduse drepturilor procesuale ale inculpatului, nu au fost înlăturate nici de instanța de apel, care s-a mărginit la a aprecia probele strânse în cursul urmăririi penale și administrate, incomplet, în cursul cercetării judecătorești. Deși s-a solicitat în mod expres prin motivele de apel, a se constata încălcarea principiilor mai sus arătate, nefiind completă cercetarea judecătorească, Tribunalul a apreciat în mod greșit că, „vastul „ probatoriu administrat de prima instanță este suficient, cu atât mai mult cu cât instanța de apel, potrivit reglementărilor actuale nu mai poate trimite cauza spre rejudecare, omițând a menționa că instanța de apel poate ea însăși să suplinească aceste lipsuri – potrivit art.378 alin.1 Cod procedură penală.

Contrar aprecierilor instanței de apel, în sensul că s-au respectat dispozițiile art.289 Cod procedură penală, în speță s-au încălcat principiile nemijlocirii, publicității, oralității și contradictorialității și, prin aceasta, dreptul la apărare al inculpatului, cu atât mai mult cu cât, în privința acțiunii de incendiere există contradicții între susținerile și ale martorilor.

Pentru toate aceste considerente, Curtea a constatat ca fiind fondat recursul declarat în cauză, fiind admis în temeiul art. 385¹⁵ pct.2 lit.c Cod procedură penală, iar decizia tribunalului a fost casată împreună cu sentința judecătoreiei, cu consecința rejudecării cauzei de către instanța de fond.

Decizia penală nr.621/R/2007

**Art. 89 alin.1 din oug nr. 195/2002.
Sensul sintagmei de „vătămări corporale”. Consecințe.**

Potrivit art. 81 alin.1 din OUG nr. 195/2002 (reglementarea în vigoare la data comiterii faptei), constituie infracțiunea de părăsire a locului accidentului, fapta conducătorului oricărui vehicul angajat într-un accident de circulație, de pe urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane sau dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni – de a părăsi locul accidentului fără încuviințarea poliției sau a procurorului.

Prin decizia nr. 66 din 15 octombrie 2007 a ÎCCJ , prin care s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă ÎCCJ, s-a stabilit că sintagma „ vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane „ conținută în dispozițiile art. 89 alin.1 din OUG nr. 195/2002 (art.81 alin.1 înainte de modificare) privind circulația pe drumurile publice, se interpretează în sensul că, se referă doar la vătămarile ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și la celelalte urmări prevăzute în art.182 alin.2 Cod penal.

Prin sentința penală nr.327/15 martie 2007 a Judecătoreiei Cluj-Napoca în temeiul articolului 89 aliniatul 1 (81 aliniatul 1 după numerotarea dinainte de data de 1 decembrie 2006) din OUG nr. 195/2002 și cu aplicarea articolului 74 litera a raportat la articolul 76 litera d din Codul penal, a fost condamnat inculpatul **M.C.V.** la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsirea locului accidentului fără încuviințarea poliției care efectuează cercetarea locului faptei, de către conducătorul vehiculului implicat într-un accident de circulație de pe urma căruia a rezultat vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane.

În temeiul art. 81 și articolului 82 din Codul penal a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe durata termenului de încercare de 3 ani și în temeiul articolului 359 din Codul de procedură penală i-a fost atrasă atenția inculpatului asupra dispozițiilor articolului 83 din Codul penal, privind revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

În temeiul articolului 71 aliniatul 2 din Codul penal i-au fost interzise inculpatului drepturile prevăzute la articolul 64 literele a,b și c din Codul penal.

În temeiul articolului 71 aliniatul 5 din Codul penal a fost suspendată executarea pedepsei accesorii, constând în interzicerea drepturilor prevăzute la articolul 64, literele a, b și c din Codul penal pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate.

În temeiul art. 191 aliniatul 1 din Codul de procedură penală a fost obligat inculpatul la plata sumei de 300 RON cheltuieli judiciare în favoarea statului.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut următoarele:

În data de 30 martie 2005, în preajma orei 12, inculpatul a transportat marfa la un magazin alimentar situat pe strada Borsec din localitatea Cluj-Napoca, în calitate de conducător auto angajat al unei societăți comerciale.

Efectuând o manevră de deplasare în direcția înapoi a autovehiculului, din cauză că nu s-a asigurat în mod corespunzător, i-a lovit pe martorii minori P.R.R. și T.M.A., lovitură în urma căreia P.R.R. a căzut, iar părul i-a fost prins sub o roată a mașinii conduse de inculpat. Niște copii au făcut semne inculpatului, care a oprit autovehiculul, a coborât de la volan și văzând-o pe P.R.R. cu părul prins sub roată, a urcat din nou la volan, deplasând autovehiculul în față, astfel încât minora să poată ieși de sub autoutilitară. Minora s-a ridicat singură și cu sângele curgându-i pe față de la rana pe care a avut-o la cap, s-a deplasat însoțită de martorul T.M.A. la locuința acesteia unde se aflau părinții ei.

La scurt timp a apărut acolo și inculpatul care a atras atenția mamei minorei să nu cheme salvarea pentru că nu vor vedea nici un ban de la el. După această discuție, inculpatul a părăsit locul accidentului, fără a lăsa părinților fetei accidentate vreun element de identificare.

Minora a fost transportată la spital în vederea acordării de îngrijiri medicale, iar certificatul medico-legal nr. 1945/I/a/400 din data de 8 aprilie 2005 eliberat de IML Cluj-Napoca atestă că aceasta a suferit în urma accidentului rutier cauzat de inculpat, leziuni corporale care au necesitat pentru vindecare un număr de 7-8 zile de îngrijiri medicale.

Cadrele medicale care au examinat-o pe minoră au anunțat organele de poliție, care au identificat persoana inculpatului și l-au căutat telefonic pe inculpat la sediul firmei la care era angajat și în serviciul căreia se afla când a săvârșit accidentul. În urma acestui apel telefonic, martorul C.E., patronul firmei la care era angajat inculpatul, l-a căutat pe inculpat pe traseul prestabilit și l-a găsit pe Bulevardul Nicolae Titulescu, unde inculpatul repara mașina care era scoasă de pe partea carosabilă și prezenta o defecțiune. După ce mașina a fost reparată, cei doi s-au deplasat la sediul Postului Poliției Rutiere. Ulterior au venit și minora însoțită de mama sa.

Timpul care s-a scurs între momentul accidentului și momentul în care inculpatul s-a prezentat la poliție a fost de aproximativ patru ore.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel în termen legal inculpatul, solicitând desființarea sentinței atacate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să se dispună achitarea sa de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzută de art. 81 alin 1 din OUG nr. 195/ 2002, arătând că nu a avut intenția de a părăsi locul accidentului și nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege privind săvârșirea unei infracțiuni prealabil părăsirii locului accidentului.

Prin decizia penală nr. 277 din 1 octombrie 2007 a Tribunalului Cluj, s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul împotriva sentinței penale nr. 327 din 13.03.2007 a Judecătorei Cluj-Napoca și, a fost obligat inculpatul la 250 lei, cheltuieli judiciare către stat.

Instanța de apel și-a însușit argumentația primei instanțe, în sensul că, nu se poate reține în cauză incidența dispozițiilor art.10 lit.d sau a Cod procedură penală., deoarece fapta a existat în materialitatea sa și a fost săvârșită cu vinovăție.

De asemenea, s-a apreciat că nu se impune reducerea quantumului pedepsei aplicate inculpatului, acesta fiind corect stabilit de prima instanță, care a și reținut circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, coborând pedeapsa sub minimul prevăzut de lege.

Împotriva deciziei Tribunalului Cluj, în termen legal a declarat recurs inculpatul, solicitând casarea acesteia și a primei hotărâri și, rejudecând, să se

dispună achitarea sa, în temeiul art.11 pct.2 lit a rap. la art.10 lit. d Cod procedură penală de sub învinuirea comiterii infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acesteia, respectiv lipsește latura subiectivă.

Inculpatul a avut constant intenția de a anunța organele de poliție, însă a fost împiedicat de o cauză obiectivă, respectiv, i s-a defectat mașina și a fost nevoit să o repare, marfa cu care era încărcată fiind de valoare mare, iar inculpatul nu putea să o abandoneze, nu putea risca să-și piardă locul de muncă. Inculpatul nu contestă producerea accidentului, pentru că fapta s-a realizat în materialitatea sa, dar nu se consideră vinovat de comiterea vreunei fapte penale, nu există în cauză intenția comiterii infracțiunii.

Recursul declarat în cauză este fondat, însă pentru alte motive decât cele invocate.

Potrivit art. 81 alin.1 din OUG nr. 195/2002 (reglementarea în vigoare la data comiterii faptei), constituie infracțiunea de părăsire a locului accidentului, fapta conducătorului oricărui vehicul angajat într-un accident de circulație, de pe urma căruia a rezultat uciderea sau vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane sau dacă accidentul s-a produs ca urmare a unei infracțiuni – de a părăsi locul accidentului fără încuviințarea poliției sau a procurorului.

Prin decizia nr. 66 din 15 octombrie 2007 a ÎCCJ , prin care s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă ÎCCJ, s-a stabilit că sintagma „ vătămarea integrității corporale ori a sănătății uneia sau mai multor persoane „ conținută în dispozițiile art. 89 alin.1 din OUG nr. 195/2002 (art.81 alin.1 înainte de modificare) privind circulația pe drumurile publice, se interpretează în sensul că, se referă doar la vătămările ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și la celelalte urmări prevăzute în art.182 alin.2 Cod penal.

Față de această interpretare a textului incriminator, în baza căruia a fost trimis în judecată inculpatul și, având în vedere că potrivit art. 414² alin. 3 Cod procedură penală dezlegarea dată problemelor de drept prin deciziile pronunțate în recursurile în interesul legii, este obligatorie pentru instanțe, Curtea urmează a constatat că, în speță, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.81 alin.1 din OUG nr. 195/2002, respectiv lipsește latura obiectivă, în sensul că, în urma accidentului în care a fost angajat inculpatul, a rezultat o vătămare pentru care, victima a avut nevoie de mai puțin de 10 zile de îngrijiri medicale (7-8 zile, conform certificatului medico-lega).

Așa fiind, recursul în cauză s-a constatat a fi întemeiat, fiind admis în temeiul art. 385¹⁵ pct.2 lit.b Cod procedură penală, s-au casat ambele hotărâri, iar în baza art. 11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d Cod procedură penală., s-a dispus achitarea inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunii prev. de art. 81 alin.1 (în prezent art.89 alin.1) din OUG nr. 195/2002.

Decizia penală nr.746/R/12.12.2007

**Arestare preventivă. Temeiuri.
Pericol concret pentru ordinea publică. Trăsături.**

În aprecierea pericolului pentru ordinea publică nu poate fi făcută abstracție de gravitatea faptei; sub acest aspect, existența pericolului public poate rezulta, între altele, și din însuși pericolul social al infracțiunilor de care este învinuit inculpatul, de reacția publică la comiterea unor astfel de infracțiuni, de posibilitatea

comiterii, chiar, a unor fapte asemănătoare de către alte persoane, în lipsa unei reacții corespunzătoare față de cei bănuiți ca autori ai unor astfel de fapte.

Prin încheierea penală nr.49 din 9 octombrie 2007 a Tribunalului Bistrița-Năsăud s-a admis propunerea formulată de DIICOT Biroul Teritorial Bistrița Năsăud și în temeiul art.149/1 C.proc.pen. s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului H.S.G. pe o durată de 29 de zile începând cu data de 9 octombrie 2007 și până la 7 noiembrie 2007 cercetat fiind pentru comiterea infracțiunilor de constituire în grup infracțional organizat și trafic de migranți prev.de art.7 alin.1 din Legea 39/2003, art.2 alin.1 din OUG 112/2001 și art.71 din OUG 105/2001, cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.

Pentru a pronunța această încheiere, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin Ordonanța nr.25/P din 9 octombrie 2007, DIICOT Biroul Teritorial Bistrița a pus în mișcare acțiunea penală față de inculpat pentru comiterea infracțiunilor de constituire în grup infracțional organizat și trafic de migranți prev.de art.7 alin.1 din Legea 39/2003, art.2 alin.1 din OUG 112/2001 și art.71 din OUG 105/2001 cu aplicarea art.33 lit.a C.pen. constând în aceea că împreună cu cetățeanul moldovean B.A., cu numita P.D.M., D.V. și M.E. s-au constituit într-un grup infracțional organizat în scopul săvârșirii infracțiunii de trafic de migranți, organizând, în mai multe rânduri transportarea unui nr.de 7 migranți – cetățeni moldoveni – în scopul de a-i trece fraudulos frontiera de stat a României, fie prin folosirea unor documente de identitate contrafăcute, fie prin însușirea identității, unor cetățeni români, acte puse la dispoziția celor în cauză, de către inculpat.

Din probele dosarului a rezultat că inculpatul H.S. organizat împreună cu celelalte persoane cercetate, trecerea frauduloasă a frontierei României, a cetățenilor moldoveni C.V., C.I., C.D., B.A., A.I., Z.I. și A.I. care au folosit în acest scop, fie cărți de identitate falsificate, fie documente originale ale unor cetățeni români, acte remise de inculpat.

Propunerea de arestare preventivă a fost motivată prin aceea că sunt întrunite cumulativ condițiile prev. de art.143 și 148 lit. f C.proc.pen., respectiv acelea că există probe sau indicii temeinice că inculpatul a săvârșit infracțiunile pentru care este cercetat și că pentru respectivele fapte legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe certe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Tribunalul a reținut că în speță există indicii temeinice privind presupunerea rezonabilă că inculpatul ar fi comis faptele pentru care este cercetat din: declarațiile cetățenilor moldoveni C., C. și C., din verificarea actelor remise de inculpat (false), precum și din transcrierile înregistrărilor telefonice efectuate în cauză.

Împotriva încheierii tribunalului a declarat recurs inculpatul H.S.G., solicitând casarea ei în întregime și rejudecând cauza, cercetarea sa în stare de libertate, având în vedere că în speță nu sunt întrunite cerințele pericolului concret pentru ordinea publică prev. de art.148 lit. f C.proc.pen., iar, pe de altă parte, nu există nici probe de vinovăție raportat la faptele ce i se impută.

Recursul declarat în cauză este nefondat deoarece instanța de fond în mod judicios a apreciat că sunt prezente prevederile art.143 și 148 lit. f C.proc.pen., arestarea inculpatului impunându-se în vederea efectuării urmăririi penale, a unei bune administrări a probelor, iar lăsarea în libertate a acestuia prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Inculpatul este cercetat pentru comiterea infracțiunilor de constituire în grup infracțional organizat și trafic de migranți prev. de art.7 alin.1 din Legea 39/2003,

art.2 alin.1 din OUG 112/2001 și art.71 din OUG 105/2001 cu aplicarea art.33 lit. a C.pen. de către DIICOT – Biroul Teritorial Bistrița-Năsăud.

La data de 9 octombrie 2007 s-a emis împotriva inculpatului mandatul de arestare preventivă nr.11 din 9 octombrie 2007 de către Tribunalul Bistrița-Năsăud pe o durată de 29 de zile, măsura arestării preventive care este contestată potrivit art.149/1 alin.13 C.proc.pen.

Măsura arestării inculpatului s-a luat cu respectarea disp.art.143 și 148 lit. f C.proc.pen., în sarcina inculpatului reținându-se infracțiuni pentru care pedepsele prevăzute de lege depășesc 4 ani închisoare, iar lăsarea acestuia în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Astfel, din probele administrate până în această fază a urmăririi penale, rezultă indicii temeinice și presupunerea rezonabilă că inculpatul ar fi comis faptele pentru care este cercetat, fiind incidente temeiurile arestării preventive prev. de art.148 lit. f C.proc.pen.

Împrejurarea că inculpatul susține că este nevinovat de comiterea infracțiunilor pentru care este cercetat reprezintă o prezumție legală, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

În consecință, prin luarea măsurii arestării preventive, nu s-a înlăturat această prezumție, ci doar s-au verificat condițiile limitative prevăzute de art.148 și următoarele din Codul de procedură penală, în raport de materialul probator administrat până în această fază a urmăririi penale.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

Analizând încheierea atacată din perspectiva art. 5 din CEDO, referitor la cazurile de excepție în care o persoană poate fi lipsită de libertate, curtea apreciază că sunt respectate și aceste dispoziții, în sensul că inculpatul recurent a fost inițial arestat în vederea aducerii în fața instanței competente, existând motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune.

În legislația română motivele limitative pentru care o persoană poate fi privată de libertate se regăsesc în disp.art.148 C.proc.pen., iar în prezenta cauză, sunt incidente disp.art.148 lit.f C.proc.pen.

În ceea ce privește condiția ca lăsarea în libertate a inculpatului să prezinte un pericol concret pentru ordinea publică, conform art.148 lit.f C.proc.pen., este, desigur, adevărat că pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social ca trăsătură esențială a infracțiunii; aceasta nu înseamnă, însă, că în aprecierea pericolului pentru ordinea publică trebuie făcută abstracție de gravitatea faptei; sub acest aspect, existența pericolului public poate rezulta, între altele, și din însuși pericolul social al infracțiunilor de care este învinuit inculpatul, de reacția publică la comiterea unor astfel de infracțiuni, de posibilitatea comiterii, chiar, a unor fapte asemănătoare de către alte persoane, în lipsa unei reacții corespunzătoare față de cei bănuși ca autori ai unor astfel de fapte.

Prin urmare, la stabilirea pericolului public nu se pot avea în vedere numai date legate de persoana inculpatului, cum se susține, ci și date referitoare la fapte, nu de puține ori acestea din urmă fiind de natură a crea în opinia publică un sentiment de insecuritate, credința că justiția, cei care concură la îndeplinirea ei, nu acționează îndeajuns împotriva infracționalității.

Probele și indiciile temeinice în speță sunt: declarațiile inculpatului date în fața instanței, declarațiile cetățenilor moldoveni și transcrierile înregistrărilor telefonice coroborate cu documentele de identitate falsificate sau documentele originale ale cetățenilor români, remise de inculpat cetățenilor moldoveni.

În conformitate cu art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art.23 din Constituție, măsura lipsirii de libertate a unei persoane se poate dispune atunci când există motive verosimile că s-a săvârșit o infracțiune sau există motive temeinice de a se crede în posibilitatea săvârșirii unor noi infracțiuni, fiind necesar astfel apărarea ordinii publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor, precum și desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

Față de aceste considerente, curtea în baza art.385¹⁵ pct.1 lit. b C.proc.pen. a respins recursul inculpatului ca nefondat.

Încheierea penală nr. 86/R/16.10.2007

Arest preventiv. Înlocuire. Condiții.

Potrivit art.139 alin.1 C.proc.pen., măsura preventivă luată se înlocuiește cu altă măsură preventivă, când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

Durata arestării preventive nu este un temei al înlocuirii măsurii preventive, aceasta având relevanță numai sub aspectul prevăzut în art.140 C.proc.pen., referitor la încetarea de drept a măsurilor preventive, iar referirea generică la gravitatea mai redusă a infracțiunii sau la faza de finalizare în care se află cercetarea judecătorească nu este de natură să satisfacă cerințele unei motivări concrete la care se referă art.137 partea finală C.proc.pen. și nu este în măsură, în absența altor date, să înlăture existența temeiului stabilit prin art. 148 lit. f C.proc.pen.

Prin încheierea penală din 2 octombrie 2007 Tribunalul Maramureș, în baza art.139 rap. la art.145 C.proc.pen. a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive a inculpatei T.A.I., trimisă în judecată pentru comiterea infracțiunilor prev.de art.7 alin.1 din Legea 39/2003, art.12 alin.1 și 2 lit.a din Legea 678/2001, art.328 C.pen., art.293 C.pen. cu aplicarea art.33 lit.a cod pen., cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea de domiciliu respectiv Baia Mare.

I s-a impus inculpatei să respecte următoarele obligații: a) să se prezinte la organele de urmărire penale și la instanța de judecată ori de câte ori este chemată; b) să se prezinte la Poliția municipiului Baia Mare conform programelor de supraveghere întocmite de aceasta ori de câte ori este chemată; c) să nu-și schimbe locuința fără încuviințarea instanței de judecată; d) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme; e) să nu comunice direct sau indirect cu părțile civile G.D., A.A., și martorele S.E., A.I. și M.I.

A atras atenția inculpatei că în caz de încălcare cu rea credință a obligațiilor stabilite, măsura obligării de a nu părăsi localitatea va fi înlocuită cu măsura arestării preventive.

S-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatei dacă nu a fost arestată în altă cauză.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut în fapt următoarele:

La termenul din 2 octombrie 2007 inculpata prin apărător a solicitat revocarea arestării preventive și înlocuirea acestei măsuri cu o altă măsură preventivă, respectiv cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea.

Tribunalul a reținut că în baza art.139 C.proc.pen. măsura preventivă luată se înlocuiește cu altă măsură preventivă când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

Tribunalul a constatat că în speță condiția impusă de art.148 lit. f C.proc.pen. cu privire la „existența probelor că lăsarea în libertate a inculpatei prezintă pericol concret pentru ordinea publică” nu mai subzistă.

În primul rând, condiția pericolului pentru ordinea publică solicitat de lege a fost apreciat până în acest moment ca fiind dat de gravitatea sporită a faptelor de care este acuzată inculpata și de rezonanța în rândul opiniei publice determinând reacția negativă a acesteia față de împrejurarea că persoanele asupra cărora planează astfel de acuzații sunt cercetate în stare de libertate.

Instanța a apreciat că, dată fiind scurgerea unui interval de timp din momentul comiterii faptelor de care este acuzată inculpata și până în prezent, pericolul concret pentru ordinea publică la care se referă art.148 lit. f C.proc.pen. s-a diminuat, sintagma conținută în cuprinsul textului legal presupunând existența unor riscuri de natură a pune în primejdie funcționarea normală a instituțiilor statului, menținerea liniștii cetățenilor și respectarea drepturilor acestora, elemente ce decurg atât din circumstanțele reale ale cauzei cât și din cele personale privind-o pe inculpată și care în prezent nu mai sunt reliefate.

Pericolul concret pentru ordinea publică este ulterior săvârșirii faptei, și are un caracter limitat în timp.

Reacția promptă a organelor judiciare în momentul luării și menținerii măsurilor preventive trebuie să fie în deplină concordanță cu disp.art.136 C.proc.pen. unde se prevede scopul acestora și anume: buna desfășurare a procesului penal ori, pentru a împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată, ori de la executarea pedepsei.

Instanța a apreciat că acest moment urmărirea penală este finalizată, buna desfășurare a procesului penal, în faza judecății se poate realiza și cu inculpata în stare de libertate, cu atât mai mult cu cât deja s-a procedat la audierea acesteia și a unei părți vătămate, astfel că se poate aprecia că față de aceasta se poate dispune și o altă măsură preventivă care prin conținutul său să fie în concordanță cu art.136 C.proc.pen.

Dacă pericolul concret pentru ordinea publică la care se referă art.148 lit. f C.proc.pen. ar fi apreciat prin prisma rezonanței sociale a faptelor de care este acuzată inculpata, făcându-se abstracție de prevederile art.136 C.proc.pen., s-ar da măsurii preventive o altă natură juridică, una punitivă, ori funcționalitatea unei astfel de măsuri constă în a preveni sau înlătura împrejurările care împiedică realizarea în bune condiții a procesului penal, creându-se confuzii între pericolul social pentru ordinea publică în cazul lăsării în libertate a unei persoane și pericolul social generic stabilit de legiuitor pentru anumite infracțiuni.

Raportat la aceste considerente, și la caracterul excepțional al măsurii privării de libertate a unei persoane, caracter recunoscut și de art.5 al CEDO, instanța a înlocuit arestarea preventivă cu obligarea de a nu părăsi localitatea, impunând inculpatei obligațiile precizate în dispozitivul încheierii.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș solicitând admiterea căii de atac promovate și rejudecând cauza, a se respinge cererea de revocare și cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive a inculpatei ca netemeinică.

Recursul este fondat .

Prima instanță a motivat înlocuirea măsurii arestării preventive cu obligarea de a nu părăsi localitatea, argumentând că tulburarea socială rezultată din gravitatea presupuselor fapte s-a diminuat treptat prin trecerea perioadei semnificative de timp în care inculpata a fost arestată preventiv (4 luni) respectiv de la 6 iulie 2007.

Potrivit art.139 alin.1 C.proc.pen., măsura preventivă luată se înlocuiește cu altă măsură preventivă, când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

Conform art.139 alin.3⁵ din același cod, măsura arestării preventive poate fi înlocuită cu una dintre măsurile prevăzute în art.136 alin.1 lit.b și c C.proc.pen.

Durata arestării preventive nu este un temei al înlocuirii măsurii preventive, aceasta având relevanță numai sub aspectul prevăzut în art.140 C.proc.pen., referitor la încetarea de drept a măsurilor preventive, text care nu are incidență în cauză.

Ori, temeiurile care au determinat arestarea preventivă a inculpatei nu s-au schimbat, până în prezent fiind audiată inculpata și o parte vătămată, cercetarea judecătorească fiind abia la început, fiind necesar a se mai administra în probațiune atât probe testimoniale cât și audierea altor părți vătămate.

Raportat la natura și gravitatea infracțiunilor săvârșite, respectiv traficarea în scopul exploatării părților vătămate prin obligare la prostituție, numărul persoanelor racolate, starea de pericol creată prin vătămarea adusă relațiilor sociale privind viața persoanei, precum și limitele de pedeapsă prevăzute de lege, nu se impune înlocuirea măsurii arestării preventive cu cea a obligării de a nu părăsi localitatea.

Rezonanța socială a faptelor reprezintă unul dintre criteriile de apreciere a pericolului social concret. Având în vedere că de la data arestării inculpatei a trecut o perioadă de doar 3 luni și jumătate, nu se pune problema estompării rezonanței sociale a infracțiunilor și nici problema înlocuirii arestului preventiv cu o altă măsură mai blândă.

Printre criteriile ce trebuie avute în vedere de instanță la înlocuirea măsurii arestării preventive cu o altă măsură preventivă mai blândă, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr.678/2001 și Legea 39/2003, trebuie să se numere și gradul de pericol social al infracțiunilor reținute în sarcina inculpatei, numărul de persoane traficate și amploarea acestui fenomen infracțional.

Tribunalul, a făcut abstracție de aceste criterii astfel că instanța de recurs a reținut că, față de gradul ridicat de pericol social al faptelor stabilite în sarcina inculpatei de către procuror, numărul de persoane traficate și amploarea acestui fenomen infracțional, există în continuare temeiuri care justifică menținerea inculpatei în stare de arest preventiv, existând la dosar probe certe că lăsarea inculpatei în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Față de modul de concepere și organizarea activității infracționale de către inculpată, dacă s-ar admite cererile de revocare a măsurii arestării preventive, dispunându-se punerea sa de îndată în libertate, s-ar induce un puternic sentiment de insecuritate socială, de nesiguranță în opinia publică, fapt ce în final s-ar repercuta negativ asupra finalității actului de justiție.

În plus, s-a reținut că existența și persistența unor indicii grave de vinovăție constituie, conform jurisprudenței CEDO „factori pertinenti care legitimează o detenție provizorie”, măsura arestării preventive a inculpatei fiind conformă scopului instituit prin art.5 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. De asemenea, în raport de probele aflate la dosar, existând „suspiciunea rezonabilă că s-a comis o infracțiune”, măsura menținerii arestării preventive este justificată și prin prisma aceleiași jurisprudențe.

Nu este de neglijat de asemenea poziția inculpatei pe parcursul procesului penal. Astfel, inculpata a refuzat inițial să facă declarații în fața procurorului, ulterior le-a dat în fața instanței cu ocazia soluționării propunerii de arestare preventivă, negând învinuirile aduse, după care în fața procurorului în raport de probele administrate a revenit și a recunoscut săvârșirea faptelor de prostituție și fals privind

identitatea, negând comiterea infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat și trafic de persoane.

S-a apreciat că, în baza dispozițiilor art.136 C.proc.pen., pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru a se împiedica sustragerea inculpatei de la urmărirea penală sau de la judecată, este necesară măsura arestării preventive, subzistând temeiurile inițiale care au impus luarea acesteia.

Este de subliniat că, la fel ca în cazul luării măsurii arestării preventive, încheierea de înlocuire a arestării preventive trebuie să cuprindă temeiurile concrete care au determinat înlocuirea acesteia cu o altă măsură preventivă; referirea generică la gravitatea mai redusă a infracțiunii sau la faza de finalizare în care se află cercetarea judecătorească nu este de natură să satisfacă cerințele unei motivări concrete la care se referă art.137 partea finală din același cod.

Existența și, în același timp, subzistența în continuare a unor temeiuri care au justificat arestarea preventivă a inculpatei constituie și sunt conforme și scopurilor instituite prin art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Amploarea activității infracționale, modul de concepere și de derulare justifică menținerea arestului preventiv, la dosar fiind probe care conduc la incidența temeiului prev.de art.148 lit.f C.proc.pen.

Pentru aceste motive, în baza art.385¹⁵ pct.2 lit. d C.proc.pen. s-a admis recursul declarat de Ministerul Public – DIICOT – Biroul Teritorial Maramureș împotriva încheierii penale din 2 octombrie 2007 a Tribunalului Maramureș prin care s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive a inculpatei T.A.I. cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea, încheiere care a fost casată și, rejudecând, s-a respins cererea de revocare și cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive a inculpatei și s-a menținut măsura arestării preventive.

Decizia penală nr. 619/R/16.10.2007

Omor deosebit de grav comis prin cruzimi. Loviri cauzatoare de moarte. Deosebiri.

Spre deosebire de infracțiunea de omor, care nu poate fi săvârșită decât cu intenție, infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev, în art.183 C.pen. se săvârșește cu intenție depășită, caracterizată prin intenție în ceea ce privește acțiunea de lovire și prin culpă în ce privește rezultatul produs, moartea victimei.

Prin „cruzimi”, în înțelesul art.176 lit. a Cod pen .se înțelege o acțiune violentă, săvârșită într-un mod neomenos, nemilos, cu ferocitate, care inspiră oroare, groază atât victimei, cât și persoanelor în a căror prezență se săvârșește ori care află pe alte căi despre comiterea ei.

Lovirea unei persoane timp de mai multe zile cu pumnii și cu picioarele, cu o bătă din lemn și cu vătraiul de la foc, prinderea degetelor de la picioare cu un clește metalic, cauzarea de leziuni în special în regiuni anatomice vitale, cum este cea a capului, ruperi de organe interne și alte leziuni grave, leziuni de tăiere cu cuțitul și cu obiecte incandescente, ce au avut ca urmare moartea victimei, constituie infracțiunea de omor deosebit de grav, iar nu aceea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, posibilitatea de a nu fi prevăzut moartea victimei fiind exclusă.

Prin sentința penală nr.228 din 24.10.2007 a Tribunalului Bistrița-Năsăud s-a dispus condamnarea inculpatului N.C. pentru săvârșirea infracțiunii de omor

deosebit de grav prev. de art.174 Cod penal, rap. la art.176 alin.1 lit.a Cod penal,cu aplic.art.37 lit.b Cod penal, la pedeapsa de 20 de ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 alin.1 lit.a și b Cod penal pentru o perioadă de 5 ani.

S-a făcut aplic.art.71 rap. la art.64 lit.a și b Cod penal referitoare la pedeapsa accesorie.

În baza disp.art.350 Cod procedură penală și art.88 Cod penal s-a menținut starea de arest a inculpatului și s-a dedus din pedeapsă reținerea și arestul preventiv al acestuia, începând cu 4 mai 2006 la zi.

Partea vătămată G.M., mama victimei, nu s-a constituit parte civilă.

În temeiul disp.art.14,346 Cod procedură penală, rap. la art.998 Cod civil s-a admis acțiunea civilă formulată de Președintele Consiliului Județean Bistrița-Năsăud, dispunându-se obligarea inculpatului la plata sumei de câte 3000 lei pentru fiecare minor (în total 6.000 lei) cu titlu de daune morale.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că inculpatul a fost condamnat pentru comiterea unor fapte cu violență, în mai multe rânduri, ultima dată fiind condamnat la 2 ani închisoare prin sentința penală nr.68/19 februarie 2003 a Judecătoriei Năsăud, pedeapsă din executarea cărei a s-a liberat condiționat la data de 16 aprilie 2004,cu un rest de 231 de zile.

Inculpatul a întreținut relații de concubinaj cu victima din relațiile acestora rezultând doi copii minori.

După liberarea din penitenciar, între cei doi concubini au apărut neînțelegeri, inculpatul suspectându-și concubina că nu i-ar fi fost fidelă. Pe fondul geloziei inculpatul i-a aplicat lovituri în mai multe rânduri concubinei sale, determinând-o să plece la locuința mamei sale, dar de fiecare dată victima se reîntorcea la concubinul său.

În luna martie 2006, tot pe fondul unor neînțelegeri, victima a plecat la mama ei cu unul dintre minori. Măcinat de gândul că victima nu-i este fidelă, inculpatul a urmărit-o în noaptea de 1/2 aprilie 2006 și a văzut-o că intră în locuința unei persoane cu care bănuia că întreține relații intime, inculpatul susținând că victima a rămas peste noapte în casa acestuia, între orele 22,30-4,30, fapt care l-a înfuriat profund.

Victima s-a reîntors la domiciliu unde locuia cu inculpatul la insistențele acestuia și aici au reînceput reproșurile și certurile legate de pretinsa infidelitate a soției sale.

Astfel, la 29 aprilie 2006, pe fondul discuțiilor legate de infidelitatea victimei, aceasta a recunoscut că l-ar fi înșelat pe inculpat (potrivit susținerilor inculpatului), inculpatul lovind-o pe victimă, în prezența celor doi minori, cu o bătă de lemn și cu o bătă metalică (vătraiul de la sobă) peste picioare,o perioadă de aproximativ 3 ore în timpul în care era lovită victima își cerea iertare de la inculpat. Inculpatul a justificat lovirea peste picioare a victimei pentru a o împiedica să mai plece la alți bărbați.

În 30 aprilie 2006 agresiunea a continuat, inculpatul lovind victima cu palmele peste față și cap. A doua zi, la 1 mai 2006 , inculpatul a aplicat lovituri concubinei sale, timp de 1-2 ore cu o bătă de lemn peste picioare, brațe și coapse, timp în care victima îl ruga să renunțe la violențe.

În noaptea de 1/2 mai 2006 și în ziua de 2 mai 2006 inculpatul a continuat violențele asupra victimei cu o coadă de mătură și cu cleștele de la sobă(vătraiul), perforându-i pielea cu intenție, i-a strâns degetele de la picioare cu un clește metalic, a tăiat-o cu cuțitul pe picioare și i-a tatuat pe piept cu un ac de cusut numele de "Popică", numele celui cu care inculpatul pretindea că victima întreținea relații intime.

În noaptea dintre 2 și 3 mai 2006 victimei i-au fost aplicate, în continuare lovituri de către inculpat, starea de sănătate agravându-i-se, aceasta ne mai ridicându-se din pat.

Inculpatul a anunțat vecinii despre cele întâmplate doar la 4 mai 2006, în jurul orelor 16,30, când au fost chemate organele sanitare, dar s-a constatat că victima decedase.

Potrivit concluziilor raportului de constatare medico-legală moartea victimei a fost violentă, s-a datorat șocului traumatic consecutiv politraumatismelor repetate, leziunile produse prin lovire cu corpuri dure și cu corp incandescent și pot data dintr-un interval cuprins între 2-5 zile anterior datei decesului și au vechimi diferite.

Inculpatul a recunoscut constant faptele sale, precum și împrejurarea că a lovit o pe aceasta timp îndelungat cu diferite obiecte, acesta fiind practic orbit de gelozie.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală psihiatrică inculpatul prezintă tulburare de personalitate de tip antisocial, păstrează capacitatea psihică de apreciere critică a conținutului și consecințelor faptelor sale și are discernământul păstrat în raport cu fapta pentru care este cercetat.

S-a reținut faptul că este evident că inculpatul a săvârșit fapta folosind metode cauzatoare de suferințe prelungite și de maximă intensitate, realizând, pe lângă suprimarea vieții victimei, și supunerea ei la puternice suferințe fizice, aplicându-i lovituri și supunând-o suferințelor și după ce aceasta nu a mai putut să reacționeze.

Fapta inculpatului a fost comisă cel puțin sub forma intenției indirecte, multiplele lovituri (tăieri, perforări, tatuări, comprimări cu cleștele) fiind aplicate victimei cu intenția de a o pedepsi.

Aplicarea loviturilor timp de mai multe ore, obiectele cu care aceasta a fost lovită, intensitatea loviturilor, reieșită din leziunile provocate, exclud împrejurarea invocată de către apărătorul inculpatului în sensul că urmarea faptei de lovire s-ar fi produs din culpă, în sensul că, în speță, ar fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de lovituri cauzatoare de moarte, prev.de art.183 Cod penal.

În fapt, inculpatul a săvârșit fapta cu intenție indirectă, a prevăzut rezultatul faptei sale pe care, deși nu l-a urmărit, a acceptat posibilitatea producerii lui.

Există agravanta reținută în sarcina inculpatului, chiar dacă agresorul supune la chinuri victima fără a urmări să o ucidă în acest mod, dar acceptă și posibilitatea producerii acestor consecințe.

Pentru aceste considerente, s-a apreciat că nu se impune schimbarea încadrării juridice din omor deosebit de grav în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte.

Împotriva soluției instanței de fond a declarat apel inculpatul Nergeș Cristinel solicitând admiterea acestuia, desființarea sentinței tribunalului și judecând pe fond cauza, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor deosebit de grav prev.de art.174, 176 alin.1 lit.a Cod pen., cu art.37 lit.b Cod pen. în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte prev.de art.183 Cod pen., cu consecința corelativă a reducerii pedepsei aplicate întrucât nu a avut intenția să suprimă viața victimei.

Apelul declarat în cauză a fost respins ca fiind nefondat.

Tribunalul a administrat un vast material probator pe baza căruia a reținut judicios starea de fapt, vinovăția inculpatului, elementele constitutive ale infracțiunii, încadrarea juridică și pedeapsa aplicată.

Examinându-se materialul probator în raport de criticile aduse se constată că, situația de fapt este pe deplin concordantă cu activitatea infracțională efectiv desfășurată de către inculpatul apelant. Gravitatea deosebită a faptei comise și amplitudinea analizată de instanța de fond, demonstrează fără nici un dubiu că, inculpatul a

acționat cu mult sânge rece, așa încât ar fi putut să ucidă și alte părți vătămate din cauză, dacă acestea ar fi existat.

Actele de violență deosebită comise de inculpat îndreptate fiind împotriva valorii sociale supreme – viața – atrag în numele dreptului inviolabil la viață, la integritatea fizică, psihică și materială a oricărei ființe, pedepsirea corespunzătoare a făptuitorului.

Lovirea unei persoane cu pumnii și cu picioarele, în toate zonele corpului cu o bâtă din lemn și cu una metalică respectiv vătraiul de la foc, prinderea degetelor de la picioare cu un clește metalic, cauzarea de fracturi costale, ruperi de organe interne și alte leziuni grave ce au avut ca urmare moartea acesteia, constituie infracțiunea de omor deosebit de grav, iar nu aceea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, posibilitatea de a nu fi prevăzut moartea victimei fiind exclusă.

Leziuni de acest fel, ca și numeroasele urme de violență de pe întreg corpul victimei, produse prin lovituri, zgârieri, comprimare între planuri dure, lovirea cu un corp incandescent, tatuajul cu acul, sunt urmarea unor acțiuni deosebit de violente și de durată, cu cauzarea de suferințe grele și prelungite.

Moartea victimei este, deci, consecința unei agresii al cărei rezultat a fost prevăzut și urmărit de inculpat, fapta fiind săvârșită cu intenție sub forma prevăzută în art. 19 pct.1 lit.a din Codul penal și este susceptibilă a fi considerată infracțiunea de omor deosebit de grav prevăzută în art.176 lit. a din Codul penal.

Spre deosebire de infracțiunea de omor, care nu poate fi săvârșită decât cu intenție, în una din cele două modalități la care se referă art.19 alin.2 pct.2 lit.a și b Cod pen., infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev. în art.183 C.pen. se săvârșește cu intenție depășită, caracterizată prin intenție în ceea ce privește acțiunea de lovire și prin culpă în ce privește rezultatul produs, moartea victimei.

Din actele dosarului rezultă că inculpatul i-a aplicat lovituri victimei la data de 29 aprilie 2006 cu o bâtă din lemn și cu vătraiul de la sobă peste tot corpul o perioadă de aproximativ 3 ore. La data de 30 aprilie 2006 inculpatul și-a continuat acțiunea agresivă lovind victima cu palmele peste față și cap. La 1 mai 2006, apelantul i-a aplicat lovituri victimei timp de 2 ore cu o bâtă din lemn peste picioare, brațe și coapse, iar la 2 mai 2006, și-a manifestat violența asupra aceleiași victime cu o coadă de mătură și cu cleștele de la sobă, perforându-i pielea cu intenție și strângându-i degetele de la picioare cu un clește metalic apoi a tăiat-o cu cuțitul în regiunea membrelor inferioare și i-a tatuat pe piept cu un ac de cusut numele de „Popică”, a presupusei persoane cu care inculpatul bănuia că victima ar întreține relații intime. Apoi, în noaptea de 2/3 mai 2006 inculpatul i-a aplicat în continuare lovituri victimei peste tot corpul, starea de sănătate a acesteia agravându-se.

Potrivit concluziilor raportului de constatare medico-legală moartea victimei a fost violentă, s-a datorat șocului traumatic consecutiv politraumatismelor suferite, leziunile s-au produs prin lovire cu corpuri dure și prin corp incandescent, și au datat dintr-un interval cuprins între 2-5 zile anterior datei decesului având vechimi diferite.

Actul medico-legal dovedește că moartea a survenit la puțin timp după încetarea agresiei, ceea ce înseamnă că loviturile repetate și puternice aplicate de inculpat în zone vitale, nu puteau avea alt rezultat decât producerea decesului.

Intensitatea neobișnuită a loviturilor aplicate și rezultatul letal, confirmă intenția de a ucide exprimată de inculpat în timpul agresiei.

Ca atare, ansamblul împrejurărilor în care a avut loc agresia și rezultatul acesteia infirmă apărarea inculpatului că el nu a urmărit și nici nu a acceptat producerea unui asemenea rezultat, care ar fi depășit intenția sa de a aplica o corecție victimei.

În consecință, se impune concluzia că prima instanță a reținut judicios că, sub aspectul poziției sale subiective, inculpatul a acționat cu intenția de a ucide, în sensul că a prevăzut rezultatul faptei sale și a acceptat posibilitatea producerii acestuia, chiar dacă, eventual, nu l-a urmărit în mod direct.

Faptul de a fi aplicat victimei, în toate zonele corpului cu regiuni anatomice vitale, cum este cea a capului, mai multe lovituri cu bătă din lemn cu văturaiul de la sobă, leziuni de tăiere cu cuțitul, cu obiecte apte a produce moartea, provocându-i politraumatisme craniocerebrale, lovituri cu corpuri dure și incandescente, care i-au determinat decesul constituie infracțiunea de omor, iar nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte; procedând în modul arătat, aplicându-i lovituri pe o perioadă de 5 zile, în condițiile în care asemenea acte de violență produc, de regulă, urmări dintre cele mai grave, inculpatul a prevăzut, neîndoielnic, rezultatul posibil al acțiunii sale și chiar dacă nu l-a urmărit, a acceptat producerea lui, astfel că el a acționat cu intenția de a ucide și nu de a produce numai vătămări corporale cărora decesul le-ar fi urmat ca un rezultat praeterintentionat, așa cum se susține prin apelul promovat.

Prin „cruzimi”, în înțelesul art.176 lit. a Cod pen. se înțelege o acțiune violentă, săvârșită într-un mod neomenos, nemilos, cu ferocitate, care inspiră oroare, groază atât victimei cât și persoanelor în a căror prezență se săvârșește ori care află pe alte căi despre comiterea ei.

În speță, se reține că inculpatul i-a aplicat multiple lovituri peste tot corpul victimei cu obiecte din lemn, metalice, cu corpuri incandescente pe o durată de 5 zile. Când era aproape în stare de inconștiență cu un clește metalic i-a perforat pielea de pe antebrațe, de pe picioare, i-a strâns degetele de la picioare și apoi i-a tatuat cu un ac pe pieptul victimei anumite cuvinte, cauzându-i suferințe.

Rezultă fără nici un dubiu că victima, lipsită de orice posibilitate de a se salva, a fost supusă, în prima fază a agresiunii, la suferințe fizice, cu totul ieșite din comun și de o anumită durată, iar după ce a fost astfel torturată, a suferit desigur intens, chinuitor, ca urmare a tăieturilor cu cuțitul aplicate în zona membrelor inferioare.

Fapta inumană, descrisă mai sus, reflectă ferocitatea deosebită din partea inculpatului; ea depășește limitele obișnuite ale unor acțiuni proprii laturii obiective a infracțiunii de omor, constituind un act nemilos, care inspiră groază, ecoul său în conștiința oamenilor fiind oroarea.

Pentru motivele ce preced, nu se va putea primi motivul de apel al inculpatului vizând schimbarea încadrării juridice în infracțiunea prev. de art.183 Cod pen., fapta comisă fiind judicios încadrată în prevederile art.174 și art.176 alin.1 lit. a Cod pen. cu aplicarea art.37 lit.b Cod pen.

Referitor la critica vizând reducerea pedepsei, curtea reține că nici aceasta nu poate fi însușită.

Multitudinea actelor de violență și cruzimea de care a dat dovadă inculpatul în comiterea faptei, sunt alte elemente care nu pot fi omise și care au fost bine evaluate de instanța de fond, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul apelant, trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Nu se poate ca, pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai săi și cărora le-a curmat cu bestialitate viața, răspunderea sa penală să nu fie, corespunzătoare, încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Pentru aceste considerente, pedeapsa închisorii de 20 de ani, aplicată inculpatului apelant se apreciază ca fiind bine aleasă și în deplin acord cu dispozițiile art.1 din Codul penal, ce prevăd că „legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

În raport de cele analizate, apelul declarat de inculpatului a fost respins ca nefondat, în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen. și menținută hotărârea atacată.

Decizia penală nr. 179/A/27.11.2007

Contestație în anulare. Titular al acțiunii. Consecințe.

Cazul prevăzut de art. 386 lit. a C.proc.pen. poate fi invocat exclusiv de partea care a fost lipsă la judecată pentru motivul invocat în acest text legal.

Nerespectarea dispozițiilor legale privind asigurarea participării părților la judecată atrage nulitatea relativă și operează exclusiv în interesul părții în raport de care judecata s-a desfășurat cu încălcarea dispozițiilor art. 291 al. 1 C.proc.pen., parte căreia I s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului procesual.

Motivul invocat de către contestator a lipsei părților vătămate la judecarea în recurs a cauzei penale este nefondat, în raport de împrejurarea că acesta invocă lipsa de la judecată a altei părți.

În acest sens s-a pronunțat și instanța supremă prin decizia penală nr. 6516/6.12.2004.

Prin contestația înregistrată contestatorul F.I. a solicitat, urmare a admiterii în principiu a cererii introductive, să se dispună anularea deciziei penale nr. 518/R/2007 a Curții de Apel Cluj și să se procedeze la rejudecarea recursului.

Contestația a fost motivată arătându-se că judecarea recursului în urma căruia s-a pronunțat decizia atacată s-a făcut fără citarea părților civile, iar față de motivele invocate în recurs, respectiv lipsa vinovăției, poziția acestora ar fi putut clarifica aspecte legate de starea de fapt și încadrarea juridică.

La dosarul cauzei s-a acvirat dosarul nr. 3399/112/2006 a Curții de Apel Cluj în care s-a pronunțat decizia penală nr. 518/R/2007.

Procedând la soluționarea contestației prin prisma motivelor invocate, Curtea constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 908/13.06.2006 a Judecătorei Bistrița s-a dispus condamnarea contestatorului la pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare pentru comiterea în concurs real a infracțiunilor prev. și ped. de art. 215 al. 4 C.pen. și art. 84 al. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934 cu aplic. art. 41 al. 2 C.pen.

Prin decizia penală nr. 55/17.04.2007 a Tribunalului Bistrița Năsăud s-a admis apelul declarat de către susnumitul, s-a desființat în parte latura penală și latura civilă din sentința apelată și, rejudecând, s-a dispus în baza art. 86/1 C.pen suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata termenului de încercare de 5 ani, stabilindu-se și obligațiile prevăzute de art. 86/3 C.pen.

S-a constatat recuperat integral prejudiciul cauzat părților civile.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs contestatorul, recurs respins prin decizia penală nr. 518/R/12.09.2007 a Curții de Apel Cluj.

Potrivit art. 386 lit. a C.proc.pen., împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare „când procedura de citare a părții pentru termenul la care s-a judecat cauza de către instanța de recurs nu a fost îndeplinită conform legii”.

Raportând acest caz de anulare la dispozițiile art. 175-184 C.proc.pen., cu referire la art. 197 al. 1, art. 6 și art. 289 din același cod, se constată că participarea părților la judecata în primă instanță sau în căile de atac constituie un drept

procesual derivat direct din dreptul la apărare și este garantată, printre altele, de principiul contradictorialității ședinței de judecată.

Așa fiind, nerespectarea dispozițiilor legale privind asigurarea participării părților la judecată atrage nulitatea relativă și operează exclusiv în interesul părții în raport de care judecata s-a desfășurat cu încălcarea dispozițiilor art. 291 al. 1 C.proc.pen., parte căreia I s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului procesual.

Prin urmare, cazul prevăzut de art. 386 lit. a C.proc.pen. poate fi invocat exclusiv de partea care a fost lipsă la judecată din motivul menționat mai sus.

Cum în cauza de față contestatorul a invocat lipsa părților vătămate la judecarea în recurs a cauzei penale, contestația în anulare formulată de acesta este nefondată, în raport de împrejurarea că acesta invocă lipsa de la judecată a altei părți.

În acest sens s-a pronunțat și instanța supremă prin decizia penală nr. 6516/6.12.2004.

Pentru toate aceste motive în temeiul art. 386 și urm. C.proc.pen. s-a respins ca nefondată contestația în anulare formulată de susnumitul contestator împotriva deciziei penale nr. 518/R/12.09.2007 a Curții de Apel Cluj.

Decizia penală nr. 675/14.11.2007